

clv

Werner Gitt/Karl-Heinz Vanheiden

Dacă animalele ar putea vorbi ...

clv

Christliche
Literatur-Verbreitung
Postfach 11 01 35 • 33661 Bielefeld

Autorii:

Werner Gitt s-a născut în anul 1937 în Raineck (Prusia de Est – actuala Polonie), a studiat între 1963 și 1968 la Facultatea Tehnică din Hanovra, iar în anul 1970 a obținut titlul de dr. ing. la Facultatea Tehnică din Aachen. Din 1971 până în 2002 a fost șeful catedrei de Tehnologia Informației din cadrul «Institutului Național de Fizică și Tehnică» din Braunschweig. În anul 1978 a fost numit director și profesor al acestui institut. El este autorul a numeroase lucrări științifice originale din domeniul informaticii, al matematicii numerice și al tehnicii de reglare. Din anul 1990 el conduce o conferință anuală de informatică. Din 1984 este profesor invitat al Facultății Independente de Teologie din Basel, unde predă la catedra «Biblia și Știința».

Karl-Heinz Vanheiden s-a născut în anul 1948 în Jena, între 1968 și 1971 a studiat fizica la Universitatea din Halle, după care a preluat lucrarea creștină de tineret din RDG. Din anul 1975 este profesor la Școala Biblică din Burgstädt. Din 1985 până în 1990 a fost membru în Consiliul de Conducere al Asociației «Credință și Știință» din RDG. Din anul 1992 este în lucrarea de evanghelizare și de misionare. Din anul 1997 este redactorul revistei «Biblia și Biserica».

prima ediție românească 2003

© 1990 by CLV – Răspândirea Literaturii Creștine

CP 11 01 35 – 33661 Bielefeld

Internet: www.clv.de

Coperta: Dieter Otten, Gummersbach

Editura: CLV

ISBN 3-89397-527-6

Cuprins

Prefață	7
Creier de vrabie? (<i>Vrabia de câmp</i>)	11
Fântâni arteziene în loc de amprente (<i>Balena</i>)	19
O vulpe care ouă (<i>Ornitorincul</i>)	39
Micii chiriași ai casei lui Dumnezeu..... (<i>Rândunica</i>)	45
Concurență la Romlux (<i>Licuriciul</i>)	53
Pilot acrobatic pin excelență (<i>Libelula</i>)	59
Un material de construcție aparent simplu – totuși, produsul unei tehnici de construcție și fabricare genială.....	75
150 000 și eu (<i>Râma</i>)	88
Un electromotor viu (<i>Escherichia coli</i>)	95

O problemă de carburare de nerezolvat	100
<i>(Fluierarul auriu)</i>	
Animale care totuși au vorbit.....	106
Originea și scopul vieții	109
Anexă	117

Prefață

Spre a comunica între ele, animalele dispun de sisteme de comunicare eficiente, dar nu pot comunica însă cu noi într-o limbă omenească. De aceea ne-am transpus noi în locul lor și am devenit purtătorul lor de cuvânt – de aici și titlul cărții: «Dacă animalele ar putea vorbi...»

Dacă însă animalele ar putea să ne relateze despre ele însele și, pe baza cunoștințelor noastre științifice actuale, ne-ar povesti despre felul lor de viață, morfologia lor specială, planurile speciale de construcție generală și detaliile lor individuale, totul ar fi o laudă deosebită la adresa Creatorului. Noi vorbim în locul anumitor animale reprezentative, pentru ca prin aceasta să Îl prezentăm pe marele nostru Creator și multitudinea ideilor Lui, bucuria Lui creatoare, dragostea Lui pentru estetică și culoare, grija Lui față de creație; iar în final, marea Lui dragoste față de oameni și dorința Lui de salvare prin Isus Hristos.

Cartea este astfel concepută încât fiecare specie animală are un reprezentant care poartă un dialog cu cititorul. Animalul însuși, într-o convorbire fictivă, pune întrebările și dă și răspunsurile adecvate. Prin această metodă conținutul cărții devine fluent și – așa cum am dori noi – este prezentat viu și ușor accesibil. Nu au fost omise stările reale dificile, ci ele au fost prezentate tot într-o formă narativă și ușor de reținut. De multe ori ne-am folosit de exemple din viața cotidiană, spre a prezenta plastic un detaliu sau a face o comparație. Prin aceasta ne putem imagina mai bine datele numerice abstracte.

Despre genul literar al cărții: Cartea de față nu este un manual sau un compendiu științific, ci un «dialog» viu dintre unele creaturi și noi, oamenii. O răsfoire superficială a acestei cărți ar plasa-o alături de povești și fabule. Încadrarea aceasta ar fi totuși greșită; cartea fiind o formă specială aleasă de noi, care este obligată să redea adevărul și face să vorbească animalele, povestind despre lucrările lui Dumnezeu – iar prin aceasta să Îl laude pe Creator.

«Întreabă animalele și te vor învăța,
păsările cerului și îți vor spune;
vorbește pământului și te va învăța;
și peștii mării îți vor povesti.
Cine nu vede în toate acestea
dovada că mâna Domnului
a făcut asemenea lucruri?
El ține în mână sufletul a tot ce trăiește,
suflarea oricărui trup omenesc.»
(Iov 12:7–10).

Cu această carte intervenim și pentru protecția regnului animal. Dumnezeu ne-a dat următoarea poruncă nouă, oamenilor:

«...și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ.» (Gen. 1:28).

Prin această poruncă noi suntem așezați ca administratori peste animale. Odată va trebui să dăm socoteală Creatorului despre misiunea ce ne-a fost încredințată.

De aceea sunt condamnabile chinuirea animalelor și eliminarea unor specii întregi (spre exemplu dispariția balenelor), care de multe ori au loc din motive de profit.

Despre conținutul cărții: Am ales numai o mică parte din multitudinea speciilor animale de peste un milion. Cu toată această limitare, în ea sunt reprezentate animale *de pe* pământ, *din* pământ, *din* apă și *din* aer. Ca excepție, într-una din povestiri, un organ uman extrem de mic relatează despre principiile de construcție ale lui Dumnezeu. Faptele amintite sunt documentate științific, chiar dacă uneori, datorită stilului ales, sunt formulate într-un limbaj neștiințific, popular. S-a renunțat complet la sursele bibliografice, spre a nu întrerupe permanent fluxul lecturii.

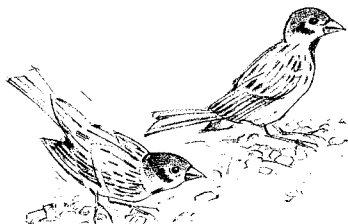
Referitor la cercul cititorilor: Cartea nu se adresează unui anumit cerc de cititori selectat după vârstă, grad de pregătire sau profesie. Dorința noastră este ca ea să se adreseze tuturor: tinerilor și adulților, laicilor și specialiștilor. Povestirile nu depind de faptul că cititorul crede sau nu în Dumnezeu. De fapt noi am intenționat să ne adresăm mai mult celor care sunt în căutare; căci tocmai aceluia care nu au cunoștințe biblice trebuie să le fie netezită calea pe care trebuie să meargă, spre a Îl cunoaște personal pe Creatorul lumii.

*Werner Gitt (Braunschweig) și
Karl-Heinz Vanheiden (Hammerbrücke)*

Nota traducătorului:

Cum în limba română nu au existat denumiri corespunzătoare pentru toate animalele, insectele etc. care apar în carte, acestea au fost traduse din limba germană. La sfârșitul cărții se dă o listă *paralelă latină-română cu toate numele deosebite care au fost traduse*. Sperăm că la a doua ediție aceste nume vor fi cunoscute și actualizate.

1. Creier de vrabie?

Este adevărat, sunt multe vrăbii. Ciripitul nostru este disonant și gălăgios. Se afirmă că noi vă mâncăm hrana. Nici măcar hainele noastre nu ne fac să fim

iubite. Și totuși, vei constata că merită să îți dai ostoneala de a acorda puțină atenție unei vrăbii îndrăznețe. Nu are să îți pară rău.

Crezi că nu găsești nimic deosebit la mine? Dar, ia ascultă: Voi sunteți tot așa de mulți ca și noi. Crezi oare că tot ceea ce este așa de comun, este ceva obișnuit? Atunci și tu ar trebui să fii ceva obișnuit! – Scuză-mă, te rog, am fost cam obraznică acum!

De fapt, eu sunt o *vrabie de câmp* destul de bine crescută. În nici un caz nu vreau să fiu confundată cu verișoara mea, vrabia domestică, cea obraznică și grasă. Pe mine mă poți recunoaște ușor după pieptul gri și punctul negru de pe obraz. Așa cum ne spune și numele, noi păstrăm distanța de casele voastre.

Creată pentru zbor

Creatorul meu m-a construit de la început ca pe un «avion». Din această cauză și cea mai mică parte din organismul meu este adaptată zborului. Eu nu pot să înțeleg cum oamenii au îndrăzneala să afirme că noi ne-am trage din reptile. Imaginează-ți, crocodilul ar aparține speciei noastre! Vor să mă convingă că prima

vrabie ar fi trăit deja cu 50 de mil. de ani în urmă. Dar mie mi se pare că mulțimea anilor vrea numai să acopere caracterul de poveste al acestei teorii. Dar să lăsăm mai bine teoria și să ne întoarcem la realitate. Atunci poți judeca tu singur.

Corpul meu este construit din cele mai ușoare materiale posibile. Aproape toate oasele mele sunt goale în interior, de aceea ele pot înmagazina aer, sunt ușoare și totuși stabile. Scheletul unei rude mai îndepărtate de-ale mele, *albatrosul*, cântărește între 120 și 150 g, la o lungime de peste un metru și o deschidere a aripilor de trei metri. Greutatea penelor lui este mai mare decât greutatea oaselor.

Dacă oasele noastre ar fi umplute cu măduvă, ca la reptile, nu am putea zbura niciodată. În afară de aceasta, altfel decât la șopârle, bazinul nostru este unit cu coloana vertebrală. Numai așa scheletul nostru este robust și totodată elastic; condiții necesare unui corp zburător.

O gaură remarcabilă

Și gaura mică de la articulația osului brațului superior mi se pare mie demnă de amintit. Aceasta nu este un defect, ci prin ea trece tendonul care leagă mușchiul mic al pieptului cu partea superioară a articulației umărului. Numai așa pot eu să ridic aripile și pot să zbor. Desigur, dacă eu mă trag din reptile, atunci mă întreb cine a făcut această gaură și cine a trecut prin ea tendonul? Asemenea găuri cauți degeaba la crocodil.

Fii curajoasă inimă!

Cip, cirip! Ajutor! Un uliu! Cip, cirip! Unde pot să mă

ascund?... Ajutor!... Ah, am mai scăpat o dată! Of, ce periculos a fost! Acum a plecat. Știai că cel mai mare dușman al nostru este uliul? Dacă nu suntem atente, cu ghearele lui mari, el ne poate prinde și în cel mai des tufiș. De fapt noi avem mulți dușmani: corbi, coțofene, pisici, oameni. Nici noaptea nu avem liniște. Bufnițele ne atacă chiar și în pomul unde dormim. Am pățit-o odată cu un huhurez, care la miezul nopții a pătruns în cuibul nostru, l-a târât afară pe bărbatul meu și l-a mâncat fără milă, din cap până-n picioare. A fost groaznic!

Cu toate acestea știu că Creatorul meu îmi poartă de grijă. În Biblie stă scris că nici o vrabie nu va fi uitată de Dumnezeu. Ce bine trebuie să o duci tu, care ești mult mai prețios decât mine. Chiar și părul capului tău îți este numărat. Desigur, Dumnezeu îi iubește în mod deosebit pe oameni!

Știi, Creatorul meu mi-a dat o inimă extraordinar de rezistentă. Ea este una dintre cele cu cel mai mare randament. Acum, când vorbesc cu tine, ea bate mai mult de șapte ori pe secundă, mai exact 460 de bătăi pe minut. Mai înainte, când am fugit de uliu, pulsul meu se ridicase la 760! Așa trebuie să fie, pentru ca să pot zbura.

O unealtă superbă

Da, privește-mă mai atent. Vezi ciocul meu? Privit din exterior el pare o parte neînsemnată, nu este așa? Dar el este o unealtă minunată creată de Creatorul meu; foarte ușor, și totuși corespunde celor mai ridicate cerințe. S-a calculat că din osul ciocului meu s-ar putea fila un fir foarte lung. Dacă acesta s-ar fixa la un capăt, el s-ar rupe datorită greutateii lui numai când lungimea

lui ar ajunge la aproape 31 km (grad de fiabilitate). Materialul pe care îl folosesc oamenii în construcția de avioane are gradul de fiabilitate 18.

O privire prin binoclu

Ai știut că greutatea celor două globuri oculare ale mele este mai mare decât craniul meu? Din această cauză nu trebuie să tragi concluzii răuvoitoare referitoare la creierul meu de vrăbie. Ochii mei sunt mult mai buni decât ai tăi. Noi, păsările, avem de 7–8 ori mai multe celule vizuale pe mm². Datorită acestui lucru în creierul nostru se formează o imagine mult mai exactă. Dacă vrei să recunoști un obiect tot așa de exact ca un șoim, atunci trebuie să folosești un binoclu care mărește de 8 ori (cu o distanță interfocală de 30 mm). Recunosc că ochii mei nu sunt chiar așa de pătrunzători ca ai șoimului, dar ei îi întrec pe ai tăi. Un biolog scrie că ochiul nostru este o minune în construcție, funcționalitate și capacitate. El aparține celor mai perfecte organe optice din lumea vertebratelor. Așa și trebuie să fie, căci noi chiar în cel mai rapid zbor nu avem voie să scăpăm vreun detaliu important.

Alături de ochii pătrunzători, Dumnezeu ne-a dat și un gât foarte flexibil. Cu ciocul nostru (o adevărată unealtă) putem atinge foarte ușor orice parte a corpului nostru. Crezi că este la voia întâmplării așa? Încearcă, stând în picioare, să ajungi cu fruntea până la genunchi. Reușești oare? – Nu, nu trebuie să demonstrezi. Dacă totuși reușești, vei auzi cum îți trosnesc oasele. Pentru mine flexibilitatea aceasta este vitală.

Este nevoie și de digestie

Ce ai zis? Dumnezeu m-a creat o mândăcioasă nefor-

lositoare? Nu putem tolera o asemenea jignire: nici Creatorul meu, nici eu. De fapt, știi cumva ce mănânc eu? Mi-am dat seama că nu știi. Cine habar nu are, se rățoiește cel mai tare. Pardon, am fost iarăși obraznică. Dar nici tu nu ai fost amabil!

În China, rudele mele au fost odată aproape stârpite, fiindcă unii oameni deștepți crezuseră că noi, vrăbiile de câmp, mâncăm prea mult orez și linte. Dar când specia noastră fusese aproape distrusă, ei au văzut că insectele parazite se înmulțeau pe câmp așa de mult, încât paguba era mult mai mare decât înainte. Hrana noastră constă de fapt din viețuitoare mici, pe care tu le numești dăunători, iar noi delicatese: cărăbuși, furnici cu aripi, larve, moliile stejarului și ale mărului, păduchi de plante, etc.

Dacă tot este vorba de mâncare, știi tu de fapt cum funcționează digestia noastră? Ea este propriu-zis o temă obișnuită. După cum știi, la mine totul este conceput pentru zbor. Deoarece consum o hrană bogată în proteine, mie îmi este de ajuns un intestin foarte scurt; dar am nevoie de fermenți concentrați. Creatorul meu nu a vrut să mă încarce prea mult cu resturile digestiei, de aceea eu scap de ele cât mai repede, de multe ori chiar și în zbor. Prin aceasta s-a întâmplat de multe ori să îți «decorez» hainele. Oh, scuze!

Când m-a creat, Constructorul meu a mai făcut ceva genial la mine. A omis vezica urinară. Astfel corpul meu este mai aerodinamic în partea dorsală, iar greutatea lui mai mică. 80 % din urina mea este concentrată în acid uric, care se cristalizează sub formă de o pastă albă în ultima parte a intestinului gros. Nu este așa că totul este bine gândit? În afară de aceasta, apa necesară

în procesul de eliminare este complet resorbită de organism. Drept urmare, eu trebuie să «alimentez» apă destul de rar.

Catapultă și briceag

Mai ai puțină răbdare? Uită-te la picioarele mele! Nu pare nimic deosebit la ele, și totuși în ele se ascunde o construcție destul de rafinată. Este adevărat, ce vezi tu aici sunt numai picioarele și degetele. Restul – tibia, genunchii și coapsa – se ascunde în interiorul corpului meu. Iar dacă ai impresia că eu stau în picioare, în realitate eu stau îngenuncheată. Pentru tine această poziție este incomodă, dar pentru mine nu. Dacă îmi întind brusc genunchii, mușchii mă aruncă ca o catapultă, și imediat încep să îmi folosesc aripile. În timpul zborului îmi retrag comod «șasiul» sub pene, și îl folosesc iarăși numai la aterizare. Și aici se dovedește cât este de bună suspensia elastică.

Poate te-ai mirat cum pot să stau ore întregi pe o creangă, ba chiar și să dorm în această poziție. Lucrul acesta a fost realizat de Creatorul meu printr-un mecanism deosebit, care permite ca degetele de la picioare (ghearele) să cuprindă automat creanga și să se prindă de ea. Un pachet întreg de tendoane face legătura între degete și mușchiul coapsei. Când mă așez pe o creangă, prin greutatea mea se întind tendoanele și degetele de la picioare se contractă. Iar în plus, pe o anumită porțiune a tendonului se află câteva cârlige mici. Când mă așez, acestea se fixează în dantura care se găsește în teaca tendonului – și iarăși, nu la voia întâmplării. Astfel, fără nici un efort, tendoanele rămân întinse, iar eu nu cad din pom.

La păsările cu picioare lungi (picioroange), cum ar fi

barza și cocostârcul, care adesea trebuie să stea mult în picioare, construcția este puțin altfel. Ele au la genunchi o articulație specială, care se închide ca un briceag. Astfel că ele pot sta ore întregi în picioare.

De ce ouăm noi

Ce crezi tu, de ce noi, păsările, nu naștem pui ca mamiferele? Nu știi de ce? Imaginează-ți, cum aș zbura eu ca pasăre gravidă, cu o burtă mare! Și cu ce m-aș putea hrăni tot timpul acesta, dacă nu aș putea decât să mă târăsc? Problema cu ouăle este o soluție ideală a Creatorului nostru. Datorită ei aproape că nu sunt deloc împiedicată la zbor. Eu depun ouăle unul după altul, la un interval mediu de 24 ore. Termin repede de ouat și pot cloci toate ouăle odată. Astfel noi, păsările, putem da viață la mai mulți pui deodată.

Arta clocirii

Crezi că a cloci este o ocupație foarte plictisitoare. Asta numai din cauză că habar nu ai de greutatea acestei munci. Crezi că ne așezăm pe ouă și așteptăm ca să iasă puii din găoace? Știi ce sensibili sunt puii noștri când cresc în ouă? Temperatura trebuie să fie constantă, umezeala la fel, și trebuie să fie posibilă și o aerisire nestânjenită. Dacă nu sunt îndeplinite aceste condiții, puii noștri mor înainte de a se naște.

Creatorul nostru a avut însă o idee genială, pe care a realizat-o astfel: Încă înainte de a depune ouăle, îmi cade puful în două-trei locuri de pe piept, iar pielea de acolo se îngroașă. Vasele sanguine care irigă regiunea aceasta se înmulțesc de șapte ori și își măresc volumul de cinci ori. Totodată în celulele acestei «zone de clo-

cit» se acumulează mult lichid. De ce toate acestea? Imediat ce ating ouăle cu această «zonă de clocit», temperatura este transmisă creierului mic. De aici temperatura ouălor este fie dirijată direct la creier, fie eu îmi dau seama când și pentru cât timp trebuie să întrerup clocitul, ca să pătrundă puțin aer, și când este nevoie să întorc ouăle.

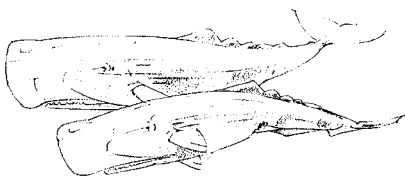
Oamenii voștri de știință habar nu au cum ajung aceste informații la creierul mic și cum transmit eu cu ajutorul acestei «zone de clocit» informațiile puilor. Cu toate acestea, mulți spun că aceste adaptări s-ar fi format treptat. Aș vrea să îi întreb pe acești oameni: Cum au putut strămoșii mei să clocească ouăle, fără să observe dacă acestea sunt prea fierbinți sau prea reci?

Ah, aș mai putea să îți povestesc multe despre sistemul deosebit al plămânilor mei, de miracolul zborului, construcția minunată a penelor, de instrumentele mele de navigație... Dar mai bine o las pe colega mea, rândunica, care o poate face mult mai bine.

Acum tare aș vrea să știu: Tot mai crezi că eu mă trag din cine știe ce animal care se târăște? Nu, pe Creatorul meu nu Îl cheamă «Întâmplare» și nici «Timp îndelungat». Creatorul meu este acela care a spus în a cincea zi ca păsările să zboare deasupra pământului, acela care le-a creat pe toate după specia lor. El este acela care ne-a binecuvântat și care Se bucură de noi. Eu sunt o minune din mâna Lui. Tot așa și tu!

Nu trebuie oare să Îl lăudăm împreună pe Dumnezeu?

2. Fântână arteziană în loc de amprente

Noi, *balenele*, suntem superlativ vii. Te-ai fi așteptat la așa ceva din partea noastră? De aceea vreau să îți

explic cu ce capacități și cu ce caracteristici speciale ne-a înzestrat Creatorul pe noi balenele, caracteristici care nu mai există nicăieri, în toată fauna. De exemplu, știi că:

- Există balene care pot mânca în timp ce înoată cu 10 km/h, se deplasează constant cu 35 km/h, și pot accelera până la 65 km/h?
- Există balene care pornesc în fiecare an într-o călătorie de 10 000 km, ca păsările călătoare?
- Există balene care pot să compună?
- Există balene care expiră aerul la o înălțime de 15 m?
- Există balene care, cu 3 000 m adâncime, dețin recordul la scufundare?
- Există balene cu o capacitate motrică de 850 kW (autoturismul tău de categorie mijlocie are numai o zecime din ea)?
- Există balene cu un volum pulmonar de peste 3 000 l (plămânul vostru are o capacitate de 4 l, maximum 7 l)?
- Există balene care, cu 42 % grăsime, dețin recordul de grăsime a laptelui de mamă (mama ta, cu 4,4 %, ajunge la o zecime din această valoare)?

- Există balene a căror limbă este așa de mare, cât doi cai maturi?
- Există balene a căror aortă are un diametru de 50 cm, ceea ce corespunde unei conducte de canalizare?

De ce îți povestesc toate acestea? Pe noi nu ne interesează dacă suntem trecute în cartea *Guinness* a recordurilor. Altceva este important pentru noi. Când ai citit despre crearea lumii, ai remarcat că noi suntem singurele animale care au fost numite pe nume: «Dumnezeu a făcut peștii cei mari [balenele] și toate viețuitoarele care se mișcă și de care mișună apele, după soiul lor...» (Geneza 1:21). De ce oare? Oare S-a comportat Dumnezeu foarte atent când ne-a creat pe noi? Își găsește El plăcerea în noi? Este adevărat, motivul adânc nu se recunoaște imediat, dar imaginează-ți: Am fost considerate valoroase, ca un semn ascuns al învierii lui Isus. Când cei care L-au criticat pe Isus au cerut un semn de la El, El le-a amintit de întâmplarea cu Iona: «Căci după cum Iona a stat trei zile și trei nopți în pân-tecele chitului [balenei], tot așa va sta Fiul omului trei zile și trei nopți în inima pământului» (Matei 12:40)* Cu aceasta Isus Cristos arată spre învierea Lui. Te-ai gândit vreodată ce animal al mării dispune de un stomac așa de mare, ca să poată oferi loc unui om? Cercetând animalele mării, rămâne numai specia noastră. Deoarece în capitolele despre crearea lumii noi am fost remarcate

* În Noul Testament grecesc este folosit cuvântul «ihtios», tradus prin pește. Numai în Matei 12:40 citim «ketos». Acest cuvânt este definit mai exact în alte traduceri: «peștele uriaș» (Schlachter), «monstrul mării» (Zürcher), «huge fish» (New International Version)

în mod special, noi ne vedem ca un semn care arată spre învierea lui Isus și este în același timp o mărturie a măreției lui Dumnezeu. De aceea vreau să îți povestesc mai pe larg din viața noastră, cu multe detalii minunate, ca să poți trage o concluzie fundamentată.

Cercetătorii voștri nu au folosit pentru catalogare mărimea diferită a corpurilor noastre, obiceiurile noastre sau metodele de pescuit în căutarea hranei. Noi am fost împărțite în două grupe (zool. subordin), după dantura noastră: *mistacoceti* (balene cu fanoane) și *odontoceti* (balene cu dinți). Subordinului **balenelor cu fanoane** îi aparțin trei familii: *balenele din familia balenide* – sau balenele netede (balena groenlandeză, balena polară, balena japoneză, balena australiană, balena albastră pitică), *balenele cenușii și balenele brăzdate* (balena albastră, balena albastră pitică, balena finlandeză, balena Bryde, balena cu cocoasă). Subordinul **balenelor** cu dinți este format din *balenele uriașe, balenele cu cioc (balenele negre, balenele nordice), delfinapteride, porcul de mare și delfinii*.

Spațiul nostru în care trăim sunt oceanele, dar gândește-te: «Balenele nu sunt pești, ci carne». Noi suntem vivipare, adică naștem pui vii. Asta o face și peștele roșu, dar nu există nici un pește care să-și alăpteze puii. Cu toate că trăim numai în mare, noi suntem de fapt mamifere și respirăm cu ajutorul plămânilor. Temperatura corpului o menținem constantă la 36,5° C – indiferent dacă ne aflăm în apele reci ale Antarcticii sau în zonele cu ape calde ale insulelor Azore sau Bermude. Îți poți imagina că aceste condiții produc un număr mare de probleme, însă Creatorul nostru le-a rezolvat pe toate în mod formidabil.

Nașterea noastră și timpul noilor născuți

Noi, balenele, trăim într-o căsnicie monogamă. Fecundarea și nașterea au loc în apă. O balenă naște câte un pui la fiecare doi ani. Sarcina nu durează așa de mult, cum s-ar putea presupune după mărimea noastră, numai zece-douăsprezece luni; dar eu – numele meu este cașalot – am nevoie de 16 luni. În comparație cu rinoceerii (18 luni) și elefanții (22 luni), noi suntem surprinzător de rapide. Când se apropie timpul nașterii, ne căutăm un loc ferit de furtuni. Cele mai importante locuri de naștere sunt lagunele Californiei «Baja California» pentru balena cenușie; Marea Cortez pentru balena albastră; coasta insulei Maui din arhipelagul Hawai și insulele Bahama pentru balena cu cocoasă; împrejurimile insulei Galapagos și Azore și coasta de vest din Sri Lanca pentru mine. În timp ce focile ies pe uscat pentru a naște, noi rezolvăm totul în apă. Imaginează-ți că puii noștri s-ar naște cu capul înainte. La o naștere mai lungă ei ar fi obligați să respire prima dată sub apă, și s-ar îneca. Creatorul nostru s-a gândit și la aceasta, și a rezolvat-o într-un mod unic, nemaîntâlnit la nici un mamifer: Toate balenele au o naștere pelviană, adică puiul de balenă iese cu coada înainte. Prin aceasta el rămâne cât se poate de mult legat de cordonul ombilical vital, necesar pentru supraviețuire. Nu există peșteri ocrotitoare, nici refugii pentru noul născut, dar există atenția plină de dragoste a mamei, precum și ajutorul celorlalți membrii ai turmei. Încă de la naștere noi suntem uriași. Puiul unei balene albastre are deja o lungime de 8 m și cântărește 8 tone. Aceasta este 2 000 kg mai mult decât cântărește un elefant matur. Iar pentru a ajunge la lungimea unui pui de balenă, ar trebui să se încoloneze trei

elefanți mari. Nici ceilalți pui de balenă nu se deosebesc prea mult de balena albastră:

- balena groenlandeză: 6,0 m 6,0 t
- balena nordică: 5,0 m 5,0 t
- balena cu cocoașă: 4,5 m 2,5 t
- balena cenușie: 4,5 m 1,5 t

Alăptatul sub apă ar fi putut crea anumite probleme, de aceea Creatorul a găsit o rezolvare minunată. Mama injectează laptele din mamelă direct în gura puiului. Aceasta cu o presiune așa de mare, încât la suprafața apei s-ar forma o fântână arteziană cu o înălțime de 2 metri. «Țâțele» ei sunt niște buzunare ascunse, spre a nu deforma forma aerodinamică a corpului. Puiul trebuie să crească repede, pentru a putea rezista viitorului drum lung spre apele polare. De aceea laptele de balenă este cel mai hrănit lapte; el conține 42 % grăsime și 12 % proteine (în comparație cu omul: 4,4 % grăsime și 1 % proteine), și de aceea este mai vâscos și cremos. Această bombă de calorii, care corespunde unei alimentații a 100 de oameni maturi, face ca puiul să crească uimitor de repede. În timp ce un copil necesită 180 de zile pentru a-și dubla greutatea de la naștere, puiul de balenă are nevoie de mult mai puțin. În cele șapte luni de alăptare, un pui de balenă albastră consumă zilnic 90 kg de lapte. Zilnic crește 3–4 cm și își mărește greutatea cu 80 kg. Aceasta înseamnă 3,3 kg pe oră! Timp de șapte luni de alăptare aceste 18–19 tone de lapte, cu un grad foarte ridicat de grăsime, duc la o creștere în greutate de 17 tone a puiului. Nu este acesta un randament senzațional?

Uite, acolo înoată ruda mea, balena albastră. Despre uimitoarele ei proporții ne povestește ea însăși. Dacă iubești lucrurile senzaționale, atunci ascult-o.

Balena albastră – uriașul lumii animale

Eu sunt cea mai mare dintre cele 80 de specii de balene. Cu greutatea mea depășesc de câteva ori greutatea mamuților legendari. Eu sunt cel mai mare animal care a existat vreodată pe pământ. Pentru a compensa greutatea mea de 140 000 kg (maximum 196 000 kg) ar fi nevoie de o turmă de 28 de elefanți sau de 170 de boi. Dacă iei în comparație o adunare de oameni, ar fi nevoie de 2 000 de persoane. Dacă mă compari cu cel mai mic mamifer, cu un șoarece (*Suncus etruscus*), între greutatea lui și a mea este un factor de 70 de milioane! Și cu lungimea mea te pot uimi: cu 33 m sunt și cea mai lungă creatură. Sunt mai lungă decât o coloană de 4 autobuze. Dacă îți plac statisticile, îți mai pot oferi câteva date marcante: scheletul meu cântărește 22 tone, iar stratul de grăsime (slănina) 25 tone. În afară de aceasta corpul meu mai constă și din 50 tone de carne. Limba mea este tot așa de grea cât un elefant. Inima mea, cu un diametru de 1,2 m, cântărește cât un cal și pompează fără întrerupere în corpul meu cantitatea imensă de 10 000 l de sânge. Aorta mea este o conductă cu un diametru de peste 50 cm. Ficatul meu cântărește o tonă și aceeași cantitate de hrană încape în stomacul meu. Rinichiul meu are greutatea respectabilă a unui bou.

Crezi că sunt un munte de carne și grăsime care nu se mișcă deloc, nu este așa? Nu judeca prea repede! Eu sunt totuși un maestru al stăpânirii corpului: Pot să mă scufund

fără efort până la 200 m adâncime și să păstrez direcția chiar dacă curenții de apă sunt foarte puternici. Dacă înot la suprafață, mă deplasez cu o viteză de 28 km/h. Pentru aceasta trebuie să dezvolt o putere 864 kW (= 1 175 cai putere), cu un necesar de 20 000 l de oxigen pe minut. Dacă înot cu aceeași viteză sub apă, puterea necesară este doar de 124 kW (= 168 cai putere) și am nevoie doar de 1 850 l de oxigen. Plămânul meu are un volum de 3 000 l, ceea ce corespunde cu volumul a 750 de baloane.

Motor cu randament ridicat: Vei fi fascinat și de uriașa aripioară de la coadă. În comparație cu aripioarele peștilor, la noi aceasta este așezată orizontal. Teoreticienii voștri evoluționiști au presupus că aripioara noastră ar fi un rudiment al picioarelor din spate de la presupușii noștri strămoși care au trăit pe uscat. Trebuie să știi însă că strămoșii noștri nu au avut niciodată picioare în urmă. Adevărata cauză este cu totul alta: Creatorul a așezat aripioara noastră orizontal, întrucât, la dese scufundări, această poziție este mult mai avantajoasă decât cea verticală. Când vreau să mă scufund, bat cu aripioara în jos, iar când ies la suprafață bat cu ea în sus. Aripioara are o suprafață de 10 m². Materialul ei este prelucrat într-o formă foarte complicată, spre a își îndeplini cu ușurință funcțiile prevăzute. Cu ajutorul aripioarei mă deplasez, folosind-o ca stabilizator și cârmă. Când mă deplasez, fac cu aripioara o mișcare de aproape 360 de grade, a cărei axă este în prelungirea coloanei vertebrale. Mișcarea nu este o rotație completă, ca la vapoare, ci ea se mișcă până la același unghi, la stânga și la dreapta – randamentul este însă similar. În călătoriile mele prin lumea largă pot să păstrez ușor o viteză de deplasare de 35 km/h.

Câteodată măresc viteza la 50 km/h. Forma corpului și pielea sunt de așa natură, încât ne putem deplasa cu cel mai mare randament. Dacă inginerii specialiști în curenți maritimi ar construi un model al corpului nostru, cu aceeași capacitate motrică care este instalată la noi, noi am înota totuși mult mai repede. Ca o măsură de economisire a energiei, Creatorul ne-a dăruit o piele specială, cu care reducem turbulențele curentului de apă din jurul corpului nostru și le transformăm într-un curent laminar, cu o rezistență redusă. Aceasta se produce mai ales prin flexibilitatea special adaptată a pielii, care preia o parte din energia turbulenței apei și realizează de-a lungul întregului corp o amortizare a curentului de apă din imediata lui apropiere.

Nu este așa că în fiecare exemplar dintre noi Creatorul realizează o nouă minune? Și noi am crescut tot dintr-un ou mic, microscopic, ca șoarecele sau ca tine.

După acest raport al balenei albastre vreau să mă prezint în continuare eu, cașalotul.

Cașalotul – deținătorul recordului la scufundare

Adâncimi de scufundare de 350 m și mai mult nu reprezintă nici o problemă pentru balenele brăzdate și pentru delfini. Balena cu cioc se scufundă până la 500 m, iar foca chiar până la 600 m. Probabil că am fost numită balena monstru (cașalot) din cauza capului meu pătrat, care reprezintă o treime din lungimea mea. Ai remarcat că noi balenele ne deosebim destul de mult unele de altele? Cu o lungime de 20 m și o greutate de 55 000 kg, eu sunt cea mai mare reprezentantă a balenelor cu dinți. Dinți am numai pe maxilarul de jos; pe maxilarul de sus am aproximativ 40 de găuri, în care

intră dinții, care au o lungime de 20 cm. Acești dinți sunt toți la fel de mari.

Înșușirea mea cea mai extraordinară este capacitatea de scufundare la adâncimi extrem de mari. 1 000 m adâncime nu sunt nici o problemă pentru mine. Câteodată mă scufund și până la 3 000 m. De ce ești așa de gânditor? Aha, calculezi! Nu ai încredere în rezultatul tău? Și totuși este adevărat. Cu fiecare 10 m de adâncime, presiunea căreia îi sunt supusă crește cu o atmosferă. La 100 m sunt 11 atmosfere. În timp ce mă scufund vertical, cu 7–8 km/h, asupra corpului meu acționează presiuni diferite, cu o diferență mai mare de o atmosferă – deoarece între cap și coadă măsoară 15 m. La 1 000 m presiunea crește la 101 atmosfere. Atunci pe fiecare cm² al corpului meu apasă 101 kg. Aceasta este ca și când ar trebui să suporti greutatea unui atlet de categorie grea pe unghia unui deget. Te mai gândești și la o altă problemă: Cum mă descurc cu *boala scafandru-lui**? Nu te teme, nu mi se întâmplă nimic rău. Creatorul meu S-a gândit la toate și m-a echipat adecvat. Despre aceasta vreau să îți povestesc în continuare.

* *Boala chesonului sau a scafandru-lui*: Cu cât crește adâncimea, crește și presiunea exercitată asupra corpului, iar drept consecință, în sânge se dizolvă tot mai mult din aerul din plămâni. Dacă scafandru-lui se ridică prea repede la suprafață, adică dacă presiunea scade brusc, atunci aerul dizolvat în sânge – mai ales azotul din el – nu are timpul necesar să se transforme iarăși în starea inițială de gaz și să se întoarcă în plămâni. Ca și la deschiderea bruscă a unei sticle de șampanie, se formează o mulțime de bule mici, care astupă vasele sanguine și produc embolii mortale. Spre a se evita boala chesonului, scafandru-lui trebuie să revină treptat la suprafață și să se adapteze iarăși la presiunea normală, în camera de decomprimare controlată.

Pentru *evitarea bolii scafandrilor* Creatorul a luat o serie de măsuri. Desigur, presupui că balenele care se scufundă la adâncimi mari, și care pot rezista ușor sub apă o oră și jumătate, au plămâni foarte mari. Nici vorbă de așa ceva. În comparație cu corpul nostru, noi avem plămâni foarte mici. În timp ce volumul plămânului tău este 1,76 % din volumul corpului, la elefant chiar 2,55 %, la noi aceste valori sunt foarte mici. La mine 0,91 %, la balena albastră 0,73 %, iar la balena nordică 0,65 %. Cu ajutorul unor mecanisme, noi, balenele, folosim aparatul respirator mult mai intens decât mamiferele terestre. Avem cu mult mai multe bronhiole. Sângele nostru conține cu 50 % mai multă hemoglobină decât sângele omului. Prin aceasta el are o capacitate mult mai mare de a transporta oxigenul. Tu folosești pentru metabolismul tău energetic doar 10–20 % din aerul inhalat, pe când noi ajungem la 80–90 %. Vezi deci, dacă noi inhalăm o dată, aceasta este așa de efectiv, ca și cum tu ai inspira și expira de opt ori.

Înainte de scufundare noi ne putem pregăti cu totul altfel decât oricare mamifer. În plus, Creatorul ne-a înzestrat cu posibilitatea unică a mușchilor de a înmagazina oxigen. În spatele acestei capacități sunt ascunse structuri organice complexe și echipări fiziologice speciale. Acum îți poți imagina cum mă pregătesc eu pentru o scufundare la mare adâncime. Fără grabă și fără stres, inspir aer timp de zece minute și îmi încarc astfel bateriile cu oxigen. Este ușor de reținut: Pentru fiecare minut de scufundare mă pregătesc cu o respirație. Cu 60 de respirații pot să rămân 45 de minute la o adâncime de 1 000 m. Calculând un sfert de oră pentru scufundare și revenirea la suprafață, îmi rămân lejer 45 de

minute pentru a rămâne la adâncimea dorită. Mai trebuie să ții seama de încă ceva: Când te scufunzi tu o dată, 34 % din oxigenul necesar îl folosești din plămâni, 41 % din sânge și 25 % din mușchi. La noi este cu totul diferit: Luăm din plămâni numai 9 %, 41 % din sânge și 50 % din mușchi și țesuturi. Sub apă plămânii noștri joacă un rol mai mic. Acum mai ai desigur o întrebare: Cum se comportă plămânii noștri când, la adâncimea aceea, sunt expuși la o presiune așa de mare? Nu se turtesc ca un sac ud și nu sunt distruși? La mamiferele terestre numai traheea și bronhiile sunt prevăzute cu inele cartilajinoase, pentru a rămâne deschise în timpul inspirației. Cunoști întăriturile și de la furtunul aspiratorului tău. La noi Creatorul a luat aceste măsuri până la ultima ramificare a arborelui bronhial. De aceea căile noastre respiratorii nu se turtesc. Această construcție permite totodată și o respirație rapidă.

Pentru a putea rămâne mult timp sub apă, Creatorul a planificat un program unic de economisire a energiei. Față de bătaile inimii de la suprafața apei, în timpul scufundării bătaile ei sunt reduse la jumătate. Zone sau circuite din corpul nostru, care nu au un rol așa de important, sunt deconectate temporar de circulația sângelui. Printr-un sistem de mușchi obstructori, ca într-o rețea de străzi cu sens unic, venele se contractă și dirijează altfel fluxul sanguin. În timpul scufundării sunt alimentate cu oxigen numai organele vitale, ca inima, creierul și măduva oaselor.

Un organ la care nu putem renunța în tehnica noastră foarte specializată a scufundării este așa-numita rețea minune (*rete mirabile*), pe care a instalat-o Creatorul doar la noi, balenele. Oamenii voștri de știință încă nu

au descifrat toate funcțiile complexe, dar această rețea are un rol central în alimentarea cu oxigen și la compensarea presiunii.

La ce îmi folosește acest echipament de scufundare excelent? De ce cobor în adâncimi unde nu pătrunde nici o rază de soare – în noaptea veșnică și adâncul întunecat? Se spune că eu aș fi regina tuturor omnivorelor. Dar să fim sinceri, mâncarea mea preferată sunt sepiile, iar acestea trăiesc la adâncime mare. Eu înghit mii de sepii mici. În stomacul unei colege prinse de pescarii de balene s-au găsit odată 28 000 de bucăți. Înghit și duzini de exemplare mai mari. În adâncurile oceanelor se găsesc cele mai gustoase delicatese: caracatițele uriașe. Aceste animale fabuloase au lungimea corpului de până la 8 metri, iar tentaculele lor pot ajunge până la 15 metri. Astfel de exemplare le-am înghițit dintr-o dată. De obicei, înainte ca acestea să ajungă în stomacul meu, are loc o luptă impresionantă – lupta uriașilor. Cu sistemul meu sonar sensibil pot să localizez foarte exact prada. Eu emit sunete și receptez ecoul lor. Chiar și în noaptea cea mai întunecoasă, sistemul meu sonar mă informează foarte exact cu privire la numărul și mărimea prăzii.

Nasul nostru – nu în centrul feței, ci în creștetul capului

Spre deosebire de toate mamiferele terestre, nasul nostru nu se află în centrul feței, ci pe partea superioară a capului, în creștet. Creatorul a plasat nasul aici pentru ca în timp ce înotăm orizontal el să fie situat în partea superioară a corpului. Nasul nostru este mai mult decât un simplu tub prin care să fie transportat aerul

în plămâni. Dacă nu respirăm, nasul este închis de un mușchi mare inelar. Împreună cu laringele, prelungit ca un cioc de găscă, care are și el un ventil ce se poate închide, se împiedică pătrunderea apei prin trahee în plămâni. Diferit de celelalte mamifere și de om, nările noastre nu comunică cu cavitatea bucală. Așa putem să ținem gura deschisă sub apă, fără pericolul de a pătrunde apă în căile respiratorii. Nasul nostru este foarte complex și, imaginează-ți, fiecare specie de balene are structura ei nazală specifică. Dacă balenele cu fanoane au două nări, balenele cu dinți au doar una. Poți recunoaște o balenă cu dinți sau una cu fanoane fără ca să ne vezi, după fântâna noastră arteziană, aerul expirat de noi: sunt două fântâni arteziene sau un singur nor. În cărțile de copii suntem desenate cu un jet de apă frumos, ce ne iese din cap. Lucrul acesta creează o impresie greșită, fiindcă nasul nostru este un organ respirator și nu un furtun de pompieri. Ceea ce vezi la fântâna noastră arteziană nu sunt altceva decât vapori de apă condensăți; ceea ce tu cunoști de la respirația ta din timpul iernii. Când expirăm, gazele trec cu presiune mare prin orificiul îngust, ceea ce duce la creșterea presiunii aerului. În aer liber aerul expirat se destinde (ceea ce cunoști de la fizică): Cu cât un gaz se dilată mai mult, cu atât se răcește mai repede, aburii condensându-se sub formă de stropi. De aceea, acești vapori de apă se pot vedea atât în apele unde sunt ghețari cât și în regiunile calde. Această fântână arteziană este caracteristică fiecărei specii de balene. La balenele netede ea este de 3–4 m, la balena finlandeză de 4–6 m, la balena albastră de 6 m, iar la mine de 5–8 m. La balena brăzdată fântână arteziană are forma unei pere. Eu suflu oblic, înainte. Și aici contează: fiecare după specia lui!

Urechea noastră – un seismograf stereo

Mult timp cercetătorii voștri ne-au considerat surde. Nici anumiștii nu au putut zgudui această prejudecată, cu toate că ei au arătat cât de complicat este construită urechea interioară sau cât este de perfecționat nervul auditiv. Exista principiul: Sub apă nu se vorbește nimic, de aceea nici nu se aude nimic. Urechile noastre erau considerate rămășițe fără rost (rudimente) ale așa-zișilor strămoși ai evoluției. Noroc că cercetătorii voștri au făcut în ultimii ani multe măsurători și și-au schimbat părerea. S-a afirmat chiar că noi ne-am trage din vaci, deoarece avem mai multe stomacuri. Nu te lăsa înșelat de teoriile evoluției. Ca și tine, și noi suntem un gând genial al lui Dumnezeu. De aceea vreau să îți povestesc amănunțit despre noi. Dar acum ar trebui să mai ascuți ceva despre construcția urechilor noastre.

Cea mai bună stație de emisie pentru receptarea ecoului și cele mai frumoase cântări ale noastre – de concertele melodioase îți povestește imediat balena cu cocoașă – nu fac însă din noi maeștrii ai comunicării sau ai locației prin ecou, dacă nu există și o stație de recepție adecvată. Pentru aceasta avem urechea noastră, cu detalii neobișnuite, care nu există la alte mamifere. Pentru a recepționa sunetul din anumite direcții, unele animale terestre au urechile ca niște linguri sau pâlnii. Asemenea urechi externe laterale ne-ar incomoda însă în apă și ne-ar strica forma aerodinamică. Oricare scafandru ți-ar confirma că sub apă este foarte greu să se determine direcția din care vine sunetul. Astfel, nu se poate spune din ce direcție vine zgomotul unei bărci cu motor. Pe uscat creierul tău calculează direcția de unde vine sunetul după timpul necesar pentru recepția

undelor sonore. În apă nu funcționează așa ceva, deoarece sunetul pătrunde în capul tău fără a fi deranjat de ceva. Deoarece urechile sunt parte a capului, toate oscilațiile ajung odată, astfel că nu se pot calcula timpii diferiți necesari pentru determinarea direcției.

Creatorul ne-a înzestrat cu un sistem genial, fără pereche în lumea animală, care ne permite o recepție subacvatică stereo. Pentru determinarea direcției sunetului noi dispunem de un reglaj fin «high tech», care nu are nici un bruiaj. Ca o măsură constructivă deosebită, urechea noastră este desprinsă de osul craniului. Oasele urechilor sunt fixate de craniu numai cu un țesut conjunctiv, astfel că ele oscilează liber, fără a prelua undele sonore receptate de craniu. Tot sistemul ne amintește de un seismograf sensibil, cu care geologii voștri sunt capabili să înregistreze chiar și undele unui cutremur foarte îndepărtat. Osciorul, ciocanul, nicovăla și scărița urechii au la noi o formă diferită. Pentru ecometru, balenele cu dinți folosesc o frecvență înaltă, la care timpanul nu mai poate lucra efectiv; de aceea el lipsește sau diferă foarte mult de al tău. Balenele cu fanoane nu au nevoie de reperare prin ecou, și de aceea ele comunică în zona frecvențelor joase (50 Hz și mai jos). Frecvențele acestea au avantajul că se pot auzi în apă la distanțe foarte mari. Comunicarea se poate realiza fără probleme pe distanța de 100 km. Asta ar însemna să vorbești cu cineva de la Hamburg la Hanovra fără telefon. Îți citesc deja de pe buze că vrei să știi ce emitem pe aceste benzi de frecvență cu care ne-a înzestrat Creatorul nostru. Această temă o cedez cu plăcere balenei cu cocoașă, căci piesele ei (muzicale) se apropie de perfecțiunea unui concert.

Balena cu cocoasă – maestrul cântăreț al oceanelor

Compunere și reproducere fără pian și note: Noi nu suntem nicidecum mute, cum spuneți voi despre pești, dimpotrivă, avem voci deosebite. În afară de muzicienii voștri talentați, noi suntem singurele viețuitoare cărora Dumnezeu le-a dat talentul de a compune. Cântecul nostru nu sunt numai variații ale aceleiași melodii, ci se deosebesc unul de altul ca piesele lui *Beethoven* de cele *Beatles*. Muzica noastră constă din înșiruirea notelor în mod ciclic. În timpul compoziției folosim mai multe duzini de reguli fixe de compoziție. În fiecare an lansăm un nou «hit». În nemărginitele oceane noi putem comunica cu aceste cântece peste 100 km. Deoarece cântecul nostru sunt cele mai impresionante și înduioșătoare manifestări vocale din lumea animală, cercetători americani le-au înregistrat cu microfoane stereo subacvatic. Ei au între timp o arhivă bogată de benzi cu muzică de balenă. O selecție din aceste cântece a fost recent înregistrată pe un disc (LP) de către o firmă americană. Noi, balenele cu cocoasă, mai suntem cunoscute și prin metoda noastră specifică de a vâna.

Metodă de vânăre «cu cap»: Noi folosim o metodă foarte rafinată de pescuit. Înotăm de jos în sus, în formă de spirală, în jurul unui banc mare de plancton, suflând continuu aer pe nas cu o dozare exactă; acest aer încercuindu-l ca o plasă. Răcii fug de bulele de aer și se îngheșuie în mijlocul cilindrului format. Când acest cerc al bulelor de aer a ajuns la suprafață, mă reped în sus cu gura larg deschisă. Polonicului meu uriaș nu îi scapă nimic. Înainte de a înghiți, împing surplusul de apă afară printre fanoanele laterale. Prada rămâne în

aparatul meu de filtrat – fanoane. În acest fel îmi filtrez eu tone de hrană din mare.

Fanoane – sită pentru plancton în format mare: Toate balenele cu fanoane au o astfel de vârșă. Fanoanele lor sunt o construcție specială unică în tot regnul animal. La noi ele se compun din 270–400 plăcuțe din cartilagiu, cu un segment triunghiular, fixate în maxilarul superior. Marginea lor de jos are forma unei pene de pasăre. Balenele netede, al căror cap este 30 % din lungimea corpului, dispun de un spațiu de filtrare extrem de mare. Cu această sită de pește enorm de mare balenele netede înoată prin mări pentru a își prinde hrana, ca smântâna de pe lapte. La balena groenlandeză cele 350 de fanoane au o lungime de până la 4,5 m. Din 10 000 m³ apă de mare, o balenă își filtrează aproximativ o tonă de plancton.

Trebuie însă să îți prezint neapărat o altă rudă, căreia i se cuvine medalia de aur la maratonul de înot, fără nici o concurență. Ascultați ce o motivează la asemenea rezultate incomparabile.

Balenele cenușii – «pășările călătoare» ale oceanelor
Dintre toate mamiferele, noi, balenele cenușii, deținem recordul absolut pe distanțe lungi – și aceasta chiar înotând. Ca și pășările călătoare, călătorim anual 10 000 km, din Marea Nordului, prin strâmtoarea Bering, de-a lungul insulelor Aleute, a Coastei pacifice americane, până la peninsula mexicană California de jos. Ajungem pe coasta orașului californian San Diego odată cu sărbătorile Crăciunului. Nu zburăm în formă de V, ca pășările călătoare, dar grupul nostru de 40 de animale formează o armată reprezentabilă de balene

cenușii, care se îndreaptă neabătute spre ținta lor, cu o viteză de 185 km pe zi.

De ce facem o călătorie așa de lungă, de 20 000 km, inclusiv reîntoarcerea? Reține, te rog: Aceasta este jumătate din lungimea ecuatorului, sau drumul parcurs anual cu mașina ta, dacă mergi des cu ea. Crezi că găsim în sud mai multă hrană în perioada aceasta? Nu, în nici un caz. Dimpotrivă, acolo de-abia găsim ceva de mâncare. Prin aceasta noi avem o perioadă de post foarte lungă, 6 luni. Asta o facem numai de dragul puiilor noștri. La sfârșitul lui ianuarie se nasc puii noștri, și până atunci trebuie să ajungem în lagunele de la San Ignacio, pe coasta Californiei de jos. Acum înțelegi de ce noi, balenele cenușii, avem ziua de naștere aproape în aceeași zi. Cu toate că la naștere puii noștri au o lungime de 4,5 m și o greutate de 1,5 t, ei nu au încă grăsimea necesară care îi apără de gerul Mării Nordului. Cu 200 l de lapte pe zi, puii noștri cresc în greutate cu 20 kg în 24 de ore. Ei se hrănesc 8 luni cu un lapte foarte hrănitor. Timp de două luni puiul este antrenat în «camera copilului» – laguna Baja – pentru a deveni un înotător capabil pentru drumul de întoarcere în nordul îndepărtat. Aceasta are loc în timpul cât mama postește. Și tații postesc tot la fel de mult. De ei avem nevoie pe de o parte ca să ne apere de atacurile balenelor ucigașe (*Orcinus orca*) în drumul lung spre sud, iar pe de altă parte în sud avem un timp scurt pentru împerechere. După întoarcerea în marea polară avem o poftă de mâncare imensă, ceea ce este de înțeles după o perioadă de post așa de lungă; acum mâncăm iarăși tone de plancton, până ce avem iarăși un strat de grăsime de mai mulți decimetri. De el avem nevoie nu numai ca

izolație împotriva frigului, ci el este rezerva de hrană în următoarea călătorie de post, pe care o vom face cu cea mai mare punctualitate.

Noi, balenele, suntem rezultatul evoluției sau suntem create direct?

Mulți dintre cercetătorii voștri cred că noi ne-am reîntors în apă, după ce am fost mamifere terestre. Dar la o analiză mai amănunțită poți observa că avem atâtea caracteristici constructive specifice și dispunem de capacități pe care nu le găsești la nici un mamifer terestru. Gândește-te numai la:

- nașterea pelviană,
- alăptarea sub apă,
- echipamentul nostru de scufundare,
- capacitatea noastră de a compune,
- construcția urechilor,
- nasul nostru special,
- aparatul nostru de filtrat,
- călătoria noastră de post.

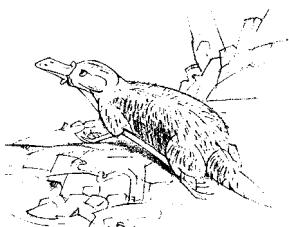
Nu, nu: Un echipament de scufundare terminat doar pe jumătate nu ne folosește la nimic. Fără aparatul de filtrat aș muri de foame, și dacă aș fi avut o poziție falsă la naștere, tu nu m-ai fi cunoscut niciodată. În ce mă privește pe mine – și rămân la acest gând – eu am un Creator mare și genial, care m-a făcut formidabilă: «Tu ai înmulțit, Doamne, Dumnezeul meu, lucrările tale minunate și gândurile tale față de noi» (Psal. 40:5). La început ți-am explicat de ce noi arătăm spre învierea lui Isus. Acum vreau să îți spun că noi mai avem de-a face

cu Isus în cu totul alt sens. Citește începutul evangheliei lui Ioan:

«La început era cuvântul și cuvântul era cu Dumnezeu și cuvântul era Dumnezeu. Acesta era la început cu Dumnezeu. Toate au fost făcute prin El și fără El nu a fost făcut nimic din ce a fost făcut.» (Ioan 1:1–3).

Dacă nimic, dar absolut nimic, nu este exclus din creația lui Dumnezeu, atunci nici noi balenele nu suntem excluse. Isus Cristos nu este doar Creatorul tău, ci și al nostru.

3. O vulpe care ouă?

Ce zici de o vulpe care își trage coada între picioare până la burtă, și își aduce astfel iarbă și frunze în vizuina ei, unde își face un cuib moale și depune ouă? Sau ce zici de o vulpe care

se scufundă zilnic câteva ore, căutând hrană pe fundul râului; dar mai înainte închide ochii, nasul și urechile foarte bine, și care totuși face pradă mare? Consideri că este absurd? Eu nu.

Bineînțeles că nu sunt vulpe, cu toate că blana mea nu este mai puțin frumoasă și moale decât a ei. Dar mărimea nu corespunde. Eu mășor de-abia o jumătate de metru, de la cap până la vârful cozii. Și eu sap vizuini, dar ele se găsesc pe malul râului. Acolo dorm aproape toată ziua. Rar de tot stau la soare și îmi pieptăn blana cu ghearele picioarelor din spate. Vezi deci, eu seamăn numai pe departe cu vulpea.

Corcitură – ca original

Dar eu semăn cu multe alte animale. (Vrei de aceea să fi rudă cu mine, mă rog!) Coada mea arată ca cea a nutriei. «Dinții cu otravă» de la picioarele din spate ale soțului meu ar putea fi de la o viperă. Pielea de înot dintre degete ar putea fi de la broaște, iar ciocul de la o rață. Ultimul este unul dintre cele mai importante organe pentru mine, nu numai din cauza hranei. Lui îi datorez numele meu: *ornitorinc*. Eu fac ouă ca o pasăre, dar

puilor le dau lapte ca o pisică. Pot să înot ca un pește și să sap ca o cârțiță.

Fără loc în arborele genealogic

Da, ai dreptate! Dacă mă privești, poți fi puțin derutat. Unde mă încadrez eu? Sunt pește sau pasăre, mamifer sau șarpe? Am de la fiecare câte ceva. Unii cercetători susțin că sunt o formă de tranziție, în vârstă de 150 milioane de ani, de la reptile la mamifere, care nu s-a terminat așa de bine. Sunt însă destul de modern pentru această vârstă, nu este așa? Cercetătorii care m-au studiat au fost surprinși de echipamentul meu ultramodern și de capacitățile mele excelente. Ei nu își pot explica așa ceva la un animal «atât de bătrân» și de aceea sunt nesiguri pe ce creangă a arborelui genealogic mă pot agăța. Dar pe mine nu mă interesează arborele lor. Eu nu aparțin nici unui arbore genealogic, eu sunt o capodoperă a unui artist cu multă imaginație: Dumnezeu. Și eu știu că nu sunt unicul din creația Lui remarcabilă.

Și tu ești creat de mâna Lui ...

Necunoscut în Europa

Până în secolul al XIX-lea am fost cu totul necunoscut în Europa. Când au ajuns aici primele știri despre mine, oamenii de știință au refuzat să creadă în existența unui astfel de unicat. Le era frică să nu fie înșelați, și au presupus că cineva a legat cu multă dibăcie un cioc din piele și labe de înot de corpul unei nutrii. Dar eu exist într-adevăr. Mă trag din Australia de Est, și acolo mă simt bine în râurile și lagunele cu apă curată, proaspătă.

Recunosc, nu le-am ușurat munca cercetătorilor. Cine a vrut să mă vadă, a trebuit să mă urmeze noaptea în apă, unde am pescuit în apă tulbure, cu ochii închiși. Dacă au avut noroc și m-au văzut, au putut vedea cum ocoleam cu ușurință fiecare obstacol, cum mă repezeam direct asupra crevetelor și a altor moluște și le depozitam în buzunarele bucale. De afară ei puteau observa cum ieșeam la suprafață cu «sacoșele» pline, cum le goleam în gură și le mâncam cu poftă. În felul acesta pot să mănânc o cantitate egală cu jumătatea greutateții mele. Îți poți imagina cât ar trebui să mănânci tu zilnic?

Un cioc fascinant

Dar într-o bună zi, unui cercetător i-a venit ideea să analizeze mai exact ciocul meu, și a constatat că suprafața moale a ciocului are mii de orificii mici. În fiecare din aceste orificii Creatorul meu a instalat un ventil mic, iar acesta este legat cu un nerv foarte sensibil. Prin el este transmis creierului orice impuls tactil, iar eu pot reacționa mai eficace decât dacă acest impuls ar veni de la ochi, urechi sau alte părți ale corpului meu. Dacă aș avea numai aceste receptoare mecanice, ar trebui să mă lovesc sub apă de orice obstacol, înainte de a putea reacționa. Dar nu este cazul. Cercetătorii au avut mari greutateți până ce au descoperit acest secret al Creatorului meu.

Domnul meu minunat mi-a presărat printre receptoarele mecanice și o serie de receptoare electrice. Acești senzori depind de anumite glande care produc o secreție, de aceea ei funcționează numai sub apă. În plus mai sunt și niște nervi speciali care reacționează la curenți electrici slabi.

Crezi într-adevăr că asemenea dotări exclusive sunt rezultatul întâmplării și necesității, mutației și selecției? Sau cum se cheamă aceste cuvinte deștepte care descriu cum că totul s-ar fi dezvoltat de la sine? După observațiile mele, întâmplarea nu a făcut nimic deosebit, mutația a adus aproape numai lucruri dăunătoare organismului, iar selecția alege și așa numai din ceea ce există. Deci nu se produce nimic nou.

În timpul înotului mișc ciocul meu de două-trei ori pe secundă încolo și înapoi. Așa primesc cele mai fine impulsuri electrice de la raci sau alte animale mici, și mă pot arunca asupra lor.

Un costum izotermic pentru scufundare

O altă specialitate remarcabilă este capacitatea mea de a îmi regla temperatura corpului. De hrană am nevoie și iarna, de aceea trebuie să intru zilnic câteva ore în apa foarte rece. Nici un alt animal nu ar rezista atâta timp. Creatorul meu m-a înzestrat cu un costum de scafandru păros, care izolează mai bine decât blana unui urs polar. În afară de aceasta eu pot să influențez metabolismul în așa fel încât după câteva ore în apa înghețată, aproape de zero grade Celsius, temperatura corpului meu să fie încă de 32 grade.

O otravă periculoasă

Fiecare specimen masculin a primit de la Creatorul său la picioarele din spate un pinten de 1–1,5 cm, gol pe dinăuntru, în care se află o otravă puternică. O asemenea stropitoare de otravă nu este cunoscută în lumea mamiferelor. Otrava este produsă de o glandă din coapsă. Oamenii de știință încă nu știu exact de ce

se află ea aici. Pintenii ascuțiți, îndreptați spre interior, sunt folosiți de partenerul meu în lupta cu concetățenii rivali, pentru apărarea teritoriului.

Otrava este foarte puternică. Dacă un câine este rănit de acest pinte, moare în cel mai scurt timp, datorită unui stop cardio-respirator. Am auzit de un om de știință de-al vostru care a testat această otravă într-o doză foarte mică de 0,05 ml. El și-a injectat-o în antebraț și a povestit mai târziu că a avut dureri groaznice.

Cu coadă și picioare

Așa cum Creatorul i-a dat cămillei două cocoșe, mie mi-a dăruit o coadă turtită. Ca depozit de grăsime, ea este un excelent rezervor de energie. Și în afară de aceasta ea îmi folosește ca o cârmă la înot și scufundare. Iar dacă sunt pe uscat pot să o folosesc la transportul multor lucruri utile în bârlogul meu, introducând-o între picioare și apăsând-o pe burtă.

Pelițele de înot nu sunt nimic deosebit, deoarece ele se găsesc și la animalele terestre și la păsări. La mine lucrul acesta este însă ceva special. Pe uscat nu îmi ajută la nimic, ba mai mult, ele mă încurcă la mers. Dar eu pot să le retrag și apar ghearele picioarelor, cu care pot să fug, să mă cațăr și să sap ușor. Locuința mea o construiesc pe malurile prăpăstioase. Intrarea o fac așa de îngustă, încât, când intru în bârlog, pereții ei îmi storc apa din blană. Trebuie să recunoști: o soluție foarte practică.

Ouatul și alăptatul puilor

Încă ceva. Când a sosit timpul de împerechere, masculul prinde ușor coada mea cu ciocul și apoi înotăm

câteva zile tandem, în cerc. Acesta este ritualul nostru de pețire. Între timp, în trompa mea intră câteva ouă, cu mărimea de 4 mm. Acolo ele sunt fecundate de sperma soțului meu și primesc un prim înveliș moale de protecție. Ouăle (în cel mai bun caz trei) se deplasează în uterul meu, unde primesc al doilea înveliș. Când au crescut la 12 mm, ele primesc al treilea și ultimul înveliș. Prin aceste învelișuri de protecție sunt hrăniți puii mei, iar aceasta fără cordon ombilical.

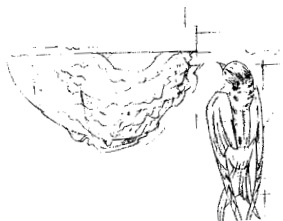
Pentru puii mei nu există o ieșire separată. Cele 2–3 ouă sunt eliminate prin orificiul destinat excrementelor. De aceea este nevoie de protecția triplă. Ouăle lipicioase ajung pe burta mea, iar eu apăs imediat coada peste ele, ținându-le calde. Așa clocesc eu ouăle.

Pe maxilarul superior al micuților mei pui Creatorul a lăsat să crească un dinte mic, cu care ei pot să spargă învelișul moale ca guma. Coada mea îi ține încă pe burtă. Două zile mai târziu le pot da lapte. Dar imaginează-ți că eu nu am mameloane. Laptele iese dintr-un câmp lactic și se scurge pe blana mea. De acolo puii mei îl beau cu ciocurile lor moi.

Laptele conține foarte mult fier (conținutul de fier este de 60 ori mai mare decât al laptelui de vacă). Creatorul a făcut aceasta, știind că ficatul puilor este încă prea mic pentru a depozita o rezervă îndestulătoare de fier.

Cu toate acestea observi că eu nu sunt un animal dintr-o epocă trecută, pe lângă care a trecut timpul. Creatorul meu m-a înzestrat perfect pentru viața din zona de coastă a Australiei de Est, unde mă simt acasă.

4. Micuții chiriași ai casei ai lui Dumnezeu

Tatăl meu a venit în zbor, având în ciocul lui hrană gustoasă. Prada îi atârna în ambele părți ale ciocului. Imediat mi-am deschis ciocul cât am putut de mult. Dar nici prin gând nu

i-a trecut să îmi dea din hrana adusă. Lacomă să ajung la pradă, am alunecat peste marginea cuibului. În această clipă el s-a retras, iar eu am căzut din cuib, țipând. Pentru un moment încercasem să mă prind cu ghearele de el. Bătând din aripi disperată, mă prăbușeam tot mai jos. Însă înaintea impactului cu pământul mi-am dat seama că pot să zbor. Cu un zbor nesigur, l-am urmat pe tatăl meu în pomul apropiat. După ce m-am odihnit puțin, m-am încumetat să sar singură jos. Acum zburam urmându-l pe el, imitam toate curbele, toate mișcările lui, în sus și în jos. Mai târziu am încercat să ajung iarăși în cuib, dar nu am reușit de prima dată. Abia când mi-a ajutat tata am reușit, și gâfâind de oboseală, m-am târât în cuibul lipit de perete.

Numele meu

Eu sunt o rândunică («*Delichon urbica*»). Numele l-am primit de la culoarea penelor din partea inferioară, care sunt de un alb imaculat, în contrast cu lăstunul, ruda mea. De el mă deosebesc și prin coada mea, care arată mult mai frumos fără săgețile alea lungi, nu este așa? Eu îmi clădesc cuibul lipit de zidul caselor, sub

streașină, sau în grajdurile animalelor. Numele meu latin demonstrează că și oamenii de știință sunt doar oameni. De fapt el vine din cuvântul grecesc «*he chelidon*» ce înseamnă simplu rândunică. Însă cineva a inversat literele și din «chelidon» a făcut «delichon», ceea ce nu are nici un înțeles. Pentru că eu trăiesc în apropierea oamenilor, documentează cuvântul «urbica», ce înseamnă urban, aparținând de oraș.

Mușchii mei pentru zbor

Știi de fapt de ce putem zbura noi, păsările? Nu este așa de simplu cum crezi. Întregul nostru organism a trebuit ajustat pentru aceasta de către Creator, fiindcă nu este destul să ai numai pene. Noi putem să mișcăm concomitent fără probleme ambele aripi, în sus și în jos. Cei mai mulți patrupezi își mișcă picioarele din față alternativ, înainte și înapoi. Și tu miști brațele în același fel, fără să îți dai seama. Desigur, o nimica toată, dar fără această concomitență instinctivă nu aș putea zbura nici un metru. În afară de aceasta trebuie să ne mișcăm «picioarele din față» înainte și înapoi, mai repede decât orice alt animal. Recordul îl deține colegul nostru cel mai mic, minusculul colibri, care măsoară doar 3 cm. El reușește să bată din aripi de 80 de ori într-o secundă. Dacă vrei să produci aceeași putere, în relație cu greutatea ta, ar trebui să ridici greutatea a 28 saci de ciment de 50 kg la înălțimea de 1 m, în fiecare secundă. Vezi deci, pentru zbor ai nevoie de foarte multă putere. Mușchii mei de zbor – în relație cu greutatea corpului meu – sunt unii dintre cei mai puternici mușchi din lumea animalelor. Ei cântăresc o treime din greutatea corpului meu.

Oamenii de știință au calculat că vulturul produce o

putere permanentă de o zecime de kilowatt. Recunosc, eu nu reușesc așa ceva. Dar eu sunt și mult mai mică. Dar ghicește acum cât este de mare puterea continuă produsă de un om obișnuit! Ea este – nici mai mult nici mai puțin – egală cu cea a unui vultur obișnuit. Cu o asemenea putere mică nu ai putea rămâne într-un zbor de planare nici măcar un minut, ce să mai vorbim de vreo altă formă de zbor rapid.

Penele mele

ți se par probabil foarte obișnuite. Dar privește la pielea ta cu cele câteva firicele de păr. Privește blana unui cobai, solzii unui crap, pielea rece a unei broaște – nici una din ele nu întrec penajul nostru în complexitate, ușurință și frumusețe. Sigur că ai auzit de teoria după care penele noastre s-ar fi dezvoltat din solzii reptilelor. Eu nu pot să cred așa ceva. Eu am aceeași mărturisire de credință ca și tine, în care se spune: Cred că eu și toate creaturile am fost creați de Dumnezeu.

Încearcă și ia o pană de-a noastră și privește-o cu o lupă puternică, sau mai bine la microscop, și uită-te la structura ei. Vei găsi o duritate, o elasticitate și o greutate proverbială «ușoară ca fulgul» – de neimitat de către constructorii de avioane.

De la tija chitinoasă a penei mele pornesc într-o parte și în alta câteva sute de crenguțe paralele. La un cocor sunt în jur de 650. Le poți vedea cu ochiul liber, și eventual le poți chiar număra. Iar din fiecare din aceste 650 de crenguțe se ramifică mai multe sute de «raze» în jos și în sus; toate împreună fiind mai multe de un milion și jumătate.

Pentru ca aerul să nu treacă fără rost printre aceste

crenguțe, situate de o parte și de alta a tijei, am avut nevoie de un dispozitiv care să lege elastic între ele aceste crenguțe. Creatorul meu l-a realizat sub forma unui fermoar foarte rafinat. Pe partea de jos a fiecărei crenguțe se găsesc sute de jgheaburi curbate, răsucite. La un cor sunt 600. Și de ele se agață cele 600 de cârlige de la crenguța alăturată. Ceea ce este extraordinar, este faptul că cârligele au toleranță în jgheaburi, putându-se deplasa încoace și încolo; pana lățindu-se sau îngustându-se vizibil. Aceasta este o calitate foarte importantă pentru zborul meu de planare.

Iar dacă unul din aceste fermoare minuscule se deschide vreodată, îl pot repara foarte ușor cu ciocul meu.

Nu am eu un Creator formidabil?!

Aripile mele

Pe o aripă portantă, care este înconjurată de curenți de aer, acționează puteri care o trag în sus. Pentru explicarea acestui fenomen există o teorie complicată, dar nu doresc să te plictisesc cu ea. Surprinzător este faptul că în comparație cu avioanele voastre, eu pot să îmi schimb profilul aripii, ridicând puful de pe muchia din față. Prin aceasta crește și mai mult forța portantă.

Desigur, aceasta funcționează numai când mă aflu în aer. Dacă penele ar fi ancorate rigid în aripi, aș putea bate cu ele în jos, ceea ce m-ar ridica puțin în aer, dar în momentul următor aș ateriza pe cioc, deoarece trebuie să ridic iarăși aripile, prin aceasta fiind apăsată în jos. Creatorul meu mi-a purtat de grijă prin faptul că în momentul când ridic aripile, penele se răsucesc automat, fiind ușor întredeschise, ca lamelele unei jaluzele, lăsând să treacă aerul printre ele. Când bat cu aripile în

jos, ele se închid din nou, și astfel eu pot să mă ridic în aer. Iar pentru că aripile mele sunt ușor răsucite, ca elicea unui avion, fiecare bătaie a aripilor mă propulsează înainte.

Arta de a zbura

Știi că Creatorul ne-a făcut zburătoare eminente. Unii ornitologi au presupus chiar că noi am înnopta în aer, deoarece sunt nopți întregi când nu ne întoarcem în cuib. Într-adevăr, noi ne petrecem majoritatea vieții în zbor. Noi trecem în zbor ca o săgeată. Iar dacă trebuie să ne salvăm viața, zburăm așa de repede în sus, încât nici șoimii nu pot ține «pasul» cu noi. Ca să ne putem adapta viteza de zbor la diferitele situații, nouă ni s-a dăruit capacitatea de a mări sau micșora suprafața aripilor.

Printr-un mecanism superb, Creatorul a perfecționat și mai mult posibilitățile penajului nostru. În apropierea penelor de zbor se găsesc în pielea noastră anumiți nervi. Când penele sunt solicitate suplimentar prin curentul de aer, acești nervi transmit imediat informații creierului. El ordonă schimbarea corespunzătoare a poziției penelor. Totul se întâmplă în fracțiuni de secundă. Mai mult de 1 200 de nervi sunt fixați de rădăcina penelor.

Mai poți încă crede că penele s-au dezvoltat din solzii reptilelor?

Plămânii mei

Dacă urci scările unui turn de biserică vei găfâi ca o locomotivă. Respiri mult mai repede decât de obicei. Nici la noi nu este altfel. În timp de repaus inspir și

expir de circa 26 de ori pe minut. În timpul zborului o fac de 490 de ori pe minut! Îți poți imagina că un aparat pulmonar normal nu ar rezista la așa ceva. De aceea Creatorul nostru s-a gândit și pentru cazul acesta la ceva deosebit.

În timpul zborului plămânul meu este susținut de nenumărate foale. Acestea sunt saci de aer de mărimi diferite, ce sunt legați atât cu plămânii cât și cu anumite cavități din interiorul oaselor. Prin contractia și extensia permanentă a mușchilor de zbor se face în același ritm comprimarea și extensia acestor saci de aer. Presiunea vântului umple acești saci cu aer în timpul zborului. Prin această construcție plămânul este aerisit de două ori în timpul unei respirații (când inspir și când sunt comprimați sacii de aer). Sacii de aer folosesc ca sistem de răcire pentru mușchii de zbor suprasolicitați, dar și ca tampon pentru organele interne. Aceasta este absolut necesar, altfel în timpul manevrelor de accelerare și frânare intestinele noastre s-ar mișca permanent în toate direcțiile, și ar trebui să vomităm.

Hrana mea

Eu găsesc hrana mea în aer, în adevăratul sens al cuvântului. În timp ce caut hrana pentru puii mei, vânez încolo și înapoi cel puțin 15 ore pe zi. Deoarece aripile noastre sunt subțiri și ascuțite, suntem foarte flexibile, așa încât putem prinde insectele necesare din zbor. Noi mâncăm muște și țânțari, dar și păduchi de plante și fluturi – aproape tot ce găsim. Pentru aceasta putem să deschidem ciocul foarte mult. În Ungaria, câteva mii de rândunici am curățat de păduchi negri un lan mare de porumb, în timp de două zile. Dar fiindcă iarna la

voi nu zboară insecte, trebuie să plecăm în regiunile din sud. Noi zburăm în Orientul apropiat, sau până în adâncul Africii. În sudul Saharei găsim hrană destulă. Dar în aprilie sau mai ne întoarcem cu plăcere la cuiburile noastre vechi.

Supărarea mea

În absența noastră vrăbiile s-au făcut stăpâne pe cuibul nostru. Imaginează-ți că te întorci din concediu, iar un străin ți-ar fi ocupat casa. Cu siguranță că ai chema imediat poliția. Fiindcă la noi nu există poliție, trebuie să le alungăm singure. Poți să îți dai seama că în asemenea situații nu ne purtăm prea fin. Câteodată lupta este așa de încrâncenată, încât cuibul nostru este dărâmat. Iar odată, trebuie să recunosc spre rușinea mea, am zidit intrarea cuibului în care se aflau vrăbiile, astfel că ele au murit de foame.

Casa mea

Desigur, ai văzut locuința mea – de fapt ea este un fel de locuință secundară. Eu locuiesc doar câteva luni aici. Ea este lipită de zidul exterior, într-un loc ferit de ploaie, fiind construită dintr-un lut moale. De obicei îmi ajută mai multe rândunici, astfel că am terminat-o în 10–14 zile.

Nu vreau să îți ascund faptul că și aici totul se petrece «omenește». Dacă vecinii nu sunt atenți, le furăm din ceea ce au lipit ei pe cuibul lor. Prin aceasta economisim câteva zboruri, în schimb avem la rândul nostru multe neazuri cu vecinii noștri, deoarece și ei încearcă același lucru la noi.

Cuibului nostru îi lăsăm doar o deschizătură mică,

prin care intrăm și ieșim din el. El este căptușit pe dinăuntru cu mușchi, iarbă, fulgi și vată. La noi este întotdeauna ordine și curățenie, poți fi convins de asta. Dacă nu este așa, atunci sunt de vină vrăbiile care s-au instalat cu nerușinare în cuib.

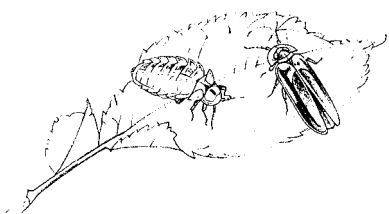
Știi că noi suntem amintite și în Biblie? În Psalmul 84, în versetele 3 și 4 citim:

«Până și pasărea își găsește o casă acolo
și *rândunica* un cuib unde își pune puii:
altarele Tale, Doamne al oștirilor,
Împăratul meu și Dumnezeuul meu!
Ferice de cei care locuiesc în casa Ta!
Căci ei tot mai pot să Te laude».

Într-adevăr, strămoșii noștri și-au lipit și ei cuibul de clădirile templului din Ierusalim. Acolo, în apropierea lui Dumnezeu, s-au simțit ei acasă. Știu că Dumnezeu este peste tot, de aceea și în apropierea ta. Mă bucur că avem un Creator așa de minunat. Vreau să Îl laud din toată inima, așa cum scrie în Psalmul 84:2: «... inima mea și carnea mea strigă după Dumnezeul cel viu».

Ai și tu locuința ta la Dumnezeu?

5. Concurență la Romlux

Au! Mă doare! Te rog, nu îmi strânge așa de tare aripile! Dacă nu mă strivești și dacă îmi dai iarăși drumul, poți să mă ții în mână. Drept

recompensă eu îți povestesc ceva – vrei?

În seara aceasta caldă de iunie nu a fost greu pentru tine să mă prinzi, nu este așa? Pe întuneric ne-ai putut vedea destul de bine cum zburăm. Ziua nici măcar nu ne-ai fi observat. De fapt, noi nu suntem interesați pentru tine. Știu ce te fascinează, lumina degajată de noi. Dacă mă întorci cu grijă, poți vedea cele două puncte luminescente verzi-gălbui de pe burta mea. De aceea observi lumina numai dacă zburăm deasupra ta. Dar acum poți să mă întorci iarăși. Au! Fii puțin mai atent! Eu nu am decât 10 mm. Ca să nu mă strivești, trebuie să mă atingi foarte ușor cu degetele tale butucănoase.

Acum poți aprinde lanterna, ca să mă vezi la lumină. Apropo, dacă ai fi în America de Sud, și ai ține lângă mine pe o rudă de-a mea, numită *Cucuju*, ai putea ascunde lanterna ta veche. Lumina rudei mele este atât de puternică, încât ne-ai putea privi pe amândoi în liniște. Din această cauză unii oameni le țin într-o cușcă mică și îi folosesc ca felinar.

O transformare a energiei în lumină – nerealizată încă tehnic

Eu sunt doar un gândac mic neînsemnat, și totuși o minune din atelierul lui Dumnezeu. Numele meu este *licurici* (*Lampyris noctiluca*). De fapt eu nu strălucesc. Eu produc lumină «rece». În acest proces al bioluminiscentei nu rezultă nici un fel de căldură. Este un lucru de mirare că tehnicienii voștri nu au reușit să realizeze această transformare rentabilă. Un bec normal transformă în lumină maximum 4 % din energia consumată, iar un tub fluorescent ajunge la 10 %. Diferența mare se pierde prin transformarea energiei în căldură. Trebuie să recunoști că lămpile voastre sunt mai mult sobe decât candelile. Dar la mine Creatorul a realizat cea mai bună transformare a energiei în lumină, aceasta înseamnă că 100 % din energia consumată este transformată în lumină. Mai bine nu se poate.

Acum privește carapacea gâtului meu. Ea îmi ocrotește capul mai bine decât casca pe motociclist. În afară de aceasta Creatorul a format materialul acesta tare astfel ca el să fie transparent în fața ochilor – dar numai acolo. Prin aceste ferestre eu pot privi lumea. Bine, acum poți să stingi lanterna. Restul pot să îți povestesc și pe întuneric. Vezi mulțimea de punctulețe luminoase acolo în iarbă? Acelea sunt femelele noastre. Ele nu pot zbura. În timpul împerecherii ele se urcă pe firele de iarbă mai lungi. Când se apropie un mascul, ele își ridică partea posterioară a corpului, cu organul luminescent în sus. Astfel, luminița verde-gălbuie se poate vedea de la distanță, iar masculii vin la împerechere.

Unul dintre rudele mele – și din acestea am peste 2 000

– este *licuriciul negru* (*Photinus pyralis*). În familia lor masculul și femela se înțeleg prin fulgere. Un asemenea fulger durează doar șase sutimi de secundă. Interesant este faptul că masculul emite la intervale exacte de 5,7 secunde, iar femela răspunde în același ritm, dar 2,1 secunde mai târziu. Nici până în ziua de astăzi nu știe nimeni cum aprind și sting ei lumina așa de repede.

Vara, femela mea depune ouă în locuri umede, sub frunziș. Din aceste ouă se dezvoltă întâi niște larve mici. Ele hibernează în același loc; primăvara din ele se fac coconi, din care mai târziu ies licuricii.

Unul din dușmanii noștri sunt broaștele. Dacă una din broaște a mâncat odată prea multe din soiul nostru – din păcate se întâmplă aceasta din când în când – atunci încep chiar și broaștele să lumineze în întuneric. Cred că și lor li se pare ceva curios. Dar aceasta este din cauză că și ouăle noastre emit puțină lumină, bineînțeles că și larvele și coconii.

Cum este însă posibil ca noi să luminăm? Cred că aceasta te interesează, desigur? În anul 1887 francezul *Raphael Dubois* a descoperit într-o scoică cele două substanțe necesare pentru producerea luminii. Dacă aceste substanțe reacționează între ele, atunci se produce lumină. Francezul a numit pe una din ele luciferină, iar pe cealaltă luciferază. Compoziția chimică a celei de-a doua substanțe este încă neelucidată. Până astăzi se știe doar că ea conține aproximativ 1 000 de unități de acid aminic; aceasta înseamnă că structura ei este foarte complexă și extraordinar de greu de descifrat. Mă mir ce muncă grea a avut Creatorul cu noi, niște ființe atât de mici! La analiza celeilalte substanțe, a luciferinei, cercetători americani au constatat recent că

numărul moleculelor ei oxidate corespunde exact cu numărul impulsurilor de lumină emise. Energia este așadar transformată complet în lumină. – Ah, văd că te plictisești, dar lucrurile acestea sunt într-adevăr mult mai complicate decât pot eu să îți explic.

Un oblon cu funcția de întrerupător

Între timp vreau să îți povestesc ceva, ceea ce sigur încă nu știi. Ai auzit vreodată de «peștele lanternă» (*Photoblepharon palpebratus steinitzi*)? – Nu, nu este așa? Deși el nu este rudă cu mine, luminează și el. El nu produce această lumină, ci o primește de la bacterii luminescente, a căror lumină se produce printr-o reacție chimică asemănătoare, ca la mine. O singură bacterie este așa de mică, încât nu îi poți vedea lumina. Poți recunoaște ca lumină numai o colonie de multe milioane de bacterii. La peștele lanternă aceste bacterii se află pe organul luminescent oval, care se află sub ochi. Peștele le alimentează cu energie și oxigen prin multe vase sanguine foarte fine. În afară de aceasta, Creatorul i-a mai instalat un fel de rulou, o pleopă neagră, pe care peștele o lasă în jos, «stingând» astfel lumina. Dacă vrea, el poate emite semnale intermitente. Ideile Creatorului sunt nemărginite. El face ca lumină să se producă în diferite feluri.

Pomi fulgerători

Eu am rude și în Asia de Sud. Acolo licuricii se adună cu miile pe anumiți copaci de lângă râu și încep să semnalizeze în același tact. Oamenii care călătoresc prin Burma și Thailanda nu găsesc cuvinte pentru a descrie această priveliște fenomenală. Câteodată sunt

mai mulți copaci din aceștia la un loc. Deseori se întâmplă că pe fiecare frunză se află un licurici. Poți să îți imaginezi cum fulgeră totul! Până astăzi știința nu a descoperit de ce toți licuricii semnalizează concomitent. Poate că Creatorul vrea pur și simplu să I Se admire fantezia Lui.

Principiul reflectorului

Acum revin la mine, și după aceea mă lași să zbor. Trebuie să îți povestesc despre minunatul organ luminescent cu care ne-a înzestrat Creatorul, pe mine și rudele mele. În principiu el constă din trei straturi de celule. Cel de jos este format din celule a căror plasmă este plină cu mici cristale. Aceste cristale formează panoul reflector, analog reflectoarelor de la bicicletă. De fapt stratul mijlociu conține celulele luminescente. El este umplut cu particule rotunde, așa-numitele «mitocondrii», adevărate microcentrale, responsabile pentru producerea energiei. Aceste celule luminescente sunt prevăzute cu foarte mulți nervi foarte fini și canale respiratorii. Al treilea strat, cel exterior, este pielea. Ea este în acest loc transparentă, permițându-mi astfel să luminez în fața oamenilor și a animalelor.

Tren în miniatură

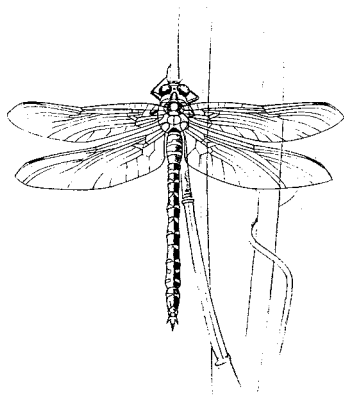
Recunosc, nu sunt așa de efectiv ca *licuriciul brazilian (Phrixotrix)*. La această larvă de gândac luminează în partea din față două lumini portocalii. Dacă simte un pericol, ea aprinde în stânga și în dreapta câte un rând de 11 lanterne verzui, astfel încât noaptea ea arată ca un tren în miniatură.

Eu nu arăt ca un tren. Și nici nu mă pun femeile în

păr, cum fac cu rudele mele sud-americane, gândacii rapizi. Aceștia strălucesc seara ca briliantele. Eu nu pot semnaliza, lumina mea este monocoloră, și totuși Îl laud și eu pe Creatorul meu care m-a făcut o mică minune. Lăudați-l și voi pe Dumnezeu cu osanale minunate!

Dar acum lasă-mă, te rog, să zbor iarăși – și să luminez.

6. Libelula – Pilot acrobatic prin excelență

Noi libelulele (*Odonata*) aparținem celor mai deosebite făpturi din lumea insectelor. Noi zburăm, vânam, ne împerechem și depunem ouă. Totul facem înaintea ochilor voștri. Ceea ce vă place cel mai mult la noi sunt zborurile artistice. Într-adevăr, îți pot numi nouă feluri diferite de

zbor pe care le executăm ireproșabil: zbor obișnuit, zbor de vânare a prăzii, zbor în teritoriul nostru, zbor de amenințare, zbor la împerechere, zbor pendular, zbor în valuri, zbor de menținere – și să nu uit – diferitele feluri de zbor înapoi.

Dintre cele 800 000 de feluri de insecte, noi suntem considerate zburătoare artistice. În zilele însorite de vară putem să zburăm deasupra unui lac, abia mișcându-ne aripile. Dacă am văzut o insectă cu care ne hrănim, o și înșfăcăm dintr-o dată, printr-o manevră rapidă. Dacă apare un rival, ne înșurubăm în aer și îl îndepărtăm imediat. Planăm sau zburăm elegant chiar și printre vegetația deasă de baltă, fără a ne atinge de ceva cu aripile noastre sensibile. Ai înțeles deci, deasupra apei noi suntem stăpânii aerului. Noi ne deplasăm ca niște elicoptere silențioase. La o frecvență de 30 de bătăi din aripi pe secundă nu facem nici un zgomot care să fie receptat de urechea ta. Însă aripile noastre ne slujesc nu

numai la zbor, ele joacă un rol important și la mișcările noastre în timpul împerecherii, pe firele de iarbă ele ne slujesc drept suprafață de echilibrare, le mai folosim drept colectori solari, iar împotriva broaștelor lacome ele sunt arme de apărare voluminoase. Totuși, zborul este și rămâne folosirea lor principală.

Din totalitate noastră de 4 500 de specii de libelule, în regiunea Europei centrale se întâlnesc 80 de specii. Suntem catalogate ca **libelulele mari** (*Anisoptera*) și **libelulele mici** (*Zygoptera*). Din mulțimea de denumiri îți numesc câteva dintre ele, spre a te descurca cât de cât cu rudele noastre atât de diversificate:

Libelulele mici: libelulele ușoare, libelulele siluete (spre exemplu, libelulele azurii sau Linden, libelulele negre), libelulele de pipirig, libelulele fastuoase.

Libelulele mari: libelulele nobile (spre exemplu: libelulele mozaic, libelulele regale), libelulele de râu, libelulele de izvor, libelulele anisoptere (spre exemplu: libelulele de smarald) și libelulele planoare (spre exemplu libelulele cu toracele gros, libelulele roșii sau Scarlet, libelulele albastre sau săgețile albastre, libelulele de stepă).

Primei subgrupe îi aparțin în mare parte libelulele medii, celei de a doua în mare parte exemplare mari. Nu ne poți deosebi după mărimea noastră, căci cele mai mici dintre libelulele mari – unele dintre libelulele de pajiște și micile libelulele ale mușchilor – au numai 3 cm; libelulele noastre mici – libelulele fastuoase – însă 5 cm. Ne poți însă cataloga mult mai ușor pe baza aripilor noastre. Libelulele mici își strâng aripile anterioare și posterioare aproape egale, în timp ce libelulele mari își depărtează de corp aripile inegale. Și în zbor ne deo-

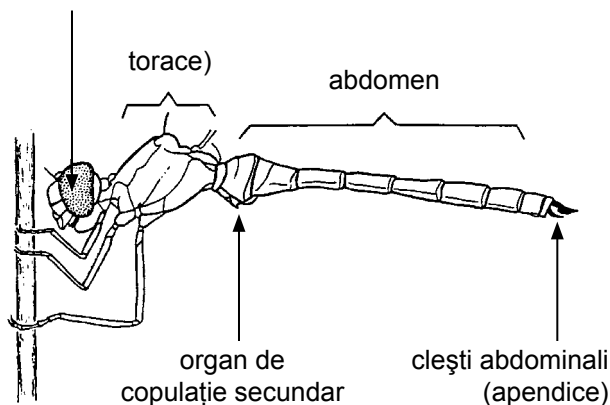
se sim foarte mult: Libelulele mici, fără experiență la zbor, își mișcă aripile anterioare în contratimp cu cele posterioare; pe când libelulele mari, foarte specializate la zbor, își sincronizează bătaia aripilor anterioare și posterioare cu ajutorul sistemului nervos. În cele ce urmează mă voi limita numai la libelulele mari.

Poetul pajiștilor și zoologul nostru *Hermann Löns* (1866–1914) a fost foarte entuziasmat de libelula regală, pe care el a descris-o astfel:

«Nici una dintre libelule nu se poate compara cu ea; ea este mai frumoasă și mai rapidă decât fecioara pădurii. Aripile ei sunt din filigran aurit, fruntea are o podoabă verde de smarald, iar trupul este din mătase azurie, cu puncte negre».

Corp aerodinamic: Ca la toate insectele, și corpul nostru este format din trei părți: cap, torace și abdomen (*Imaginea 1*). Construcția noastră prezintă însă

ochi complex

Imag. 1: Schița construcției corpului unei libelule

mai multe caracteristici care sunt adaptate modului nostru de viață, mai ales tehnicii noastre de zbor. Ceea ce sare în ochi este abdomenul nostru lung, subțire, cât un băț de chibrit, care se aseamănă cu o bară de balansare. Într-adevăr, el ne echilibrează zborul și ascunde în el aparatul digestiv și de reproducere. Construcția lui segmentară, unită prin epitelii, îi redă o elasticitate ridicată și o mobilitate maximă. Ca și echipamentul unui cavaler, fiecare segment în parte este format din scuturi pectorale și din plăci dorsale puternice. Pentru puternicul schelet extern Constructorul nostru a folosit *chitina*. Acest material de construcție este extrem de ușor și este consolidat prin depuneri de calciu. Mulțumită acestui sistem bivalent, noi dispunem de un schelet cu cea mai mare rezistență, la o greutate minimă. Spre exemplu, o libelulă azurie cu potcoavă cântărește numai a patruzecoa parte dintr-un gram. Spre a ajunge la greutatea unui cent, ai nevoie de 40 de astfel de libelulele mici.

Picioare pentru prins, nu pentru mers

Picioarele noastre subțiri și enorm de păroase le folosim foarte rar la mers; ele au de împlinit însă o funcție deosebită în timpul zborului. În mod normal, în timpul zborului ne strângem picioarele lângă corp, spre a obține o frecare cu aerul cât mai mică. Dacă însă observăm o pradă, atunci ne întindem cele șase picioare spre în față, ca un «coș de prins», spre a prinde astfel «delicatesele» din zbor. Din meniul nostru fac parte muștele, țânțarii sau moliile, pe care le prindem repede din zbor. Întrucât noi recunoaștem prada la o distanță foarte mică, pentru manevra zborului direct nu

ne rămân la dispoziție decât zecimi de secundă. Poți să tragi concluzia că cerințele atingerii sigure a țintei solicită ochii, capacitatea de reacție a sistemului nostru nervos și tehnica noastră de zbor.

Aparatul nostru de zbor – modelul elicopterului vostru

În comparație cu toate celelalte specii de insecte, noi zburăm după un principiu cu totul deosebit. Creatorul a inventat pentru noi un echipament special. Despre el vreau să îți povestesc acum.

Majoritatea insectelor zboară după așa-zisul «*principiu al oalei de gătit*». Imaginează-ți o oală cu un capac puțin mai mic decât ea, în care se află de fiecare parte câte o lingură. Dacă se apasă pe capac în jos, lingurile se ridică; se ridică capacul, lingurile coboară. La majoritatea insectelor aceste «forțe ale mâinilor» sunt produse de mușchii care se află în cavitatea toracică, între «capac» și «fundul oalei». La fiecare contracție musculară se contractă corpul, iar aripile se duc în sus. La relaxarea mușchilor are loc procesul invers. Motorul nostru de zbor funcționează după un principiu cu totul diferit.

Prin intermediul tendoanelor, mușchii noștri de zbor sunt prinși direct de articulațiile aripilor. Articulația a făcut-o Creatorul dintr-un material cu calități mecanice extraordinare, numit «*resilin*». Acest material este foarte elastic și este capabil să înmagazineze foarte multă energie, pe care o eliberează la momentul necesar. Imaginează-ți o sticlă de plastic comprimată, care imediat după turtire revine la forma ei inițială. *Resilinel* formează împreună cu aripile un sistem de pendulare, care lucrează cu o anumită frecvență.

În cazul nostru Creatorul ne-a înzestrat în ceea ce privește zborul cu atâtea soluții speciale, încât în zbor putem face față oricărei situații. Noi suntem construite special pentru aer. Inginerii voștri folosesc pentru descrierea zborului un anumit factor, numit factorul Reynolds. Acest factor descrie cum se manifestă consistența aerului înconjurător asupra vitezei și mărimii obiectului de zbor. Această calitate a aerului nu are o influență prea mare asupra păsărilor mari, are însă asupra noastră, a insectelor. Consistența aerului are efecte așa de mari asupra insectelor mici, încât ele parcă ar înota în aerul vârtos. Datorită valorii scăzute a factorului Reynolds, spre a se putea deplasa, ele trebuie să bată din aripi mult mai repede decât insectele mari. Creatorul ne-a creat pe noi tocmai așa, încât să ne încadrăm într-un domeniu favorabil. Noi atingem ușor viteze de 40 km/h, fără a fi nevoie să batem din aripi permanent. Chiar și în zborul lent avem destulă forță spre a învinge curenții de aer perturbanți.

Anemometru pe frunte: Pentru un zbor optimal, alături de un motor efectiv de zbor este necesar controlul vitezei zborului. În partea din față a capului, într-o poziție adecvată pentru măsurarea curenților de aer, Creatorul nostru ne-a instalat două antene. Datorită curenților de aer din timpul zborului, aceste sonde de măsurat sunt îndoite înapoi. Celulele senzitive de la baza antenelor dirijează valorile măsurate la creier, unde pe baza datelor se calculează viteza proprie raportată la mediul înconjurător. Aceste antene de măsurat sunt o instalație absolut necesară pentru o coordonare exactă și flexibilă a zborului meu.

Membranele aripilor mai subțiri decât hârtia: Toate

cele patru aripi ale mele cântăresc împreună numai 5 μg . Aceste aparate de zbor foarte subțiri, transparente sunt o capodoperă a tehnicii construcției ușoare. Dacă îți imaginezi membranele noastre de zbor ca un material cu o suprafață mare, atunci 3 m^2 din el ar cântări numai trei grame. Dacă foliile obișnuite de polietilenă sau poliester pe care le folosești la împachetat ar avea aceeași grosime ca membranele noastre, atunci ele ar fi de trei-patru ori mai grele. Aripile noastre sunt întărite prin nervuri, care în limbajul constructorilor de avioane se numesc «longrine». Diametrul acestor tuburi sunt de 0,1 mm, iar grosimea peretelui lor de numai 0,01 mm. Tuburile slujesc nu numai la consolidare, ci în ele sunt conducte pentru plasma sanguină, cablurile de informații ale sistemului nervos, cât și pentru sistemul de aprovizionare cu oxigen și de evacuare a bioxidului de carbon.

Siguranță calculată: Dacă ai crezut cumva că la un sistem de construcție așa de economisitor Constructorul nu s-ar fi gândit la siguranța suplimentară, atunci trebuie să clarific lucrul acesta imediat. Ca și în tehnica voastră, și în domeniul ființelor se găsesc peste tot rezerve de siguranță considerabile, ca să nu se rupă timpuriu sau să nu mai funcționeze. Spre exemplu, în stare de repaus poate fi sprijinită pe femurul de la om greutatea a 17 oameni. Ai nevoie de această rezervă spre a face față la solicitarea mare care intervine la fugă sau sărituri. La șoarece această rezervă este de 750 de ori mai mare decât solicitarea normală. El trebuie să poată sări din când în când și de pe dulapul din bucătărie, fără a își rupe imediat un picior. Ceva asemănător este și la aripi. Spre exemplu, un cintezoii are suprafața aripilor

de cca. 150 cm², la o greutate de numai 25 g. Drept urmare, 10 cm² transportă 1,7 g (din greutatea corpului). Cu suprafața aripilor noastre de 15 cm² noi transportăm 0,5 g, ceea ce înseamnă 0,33 g pe 10 cm². Plaja noastră de siguranță este așadar de cinci ori mai mare decât la cintezoii. Te-ai fi așteptat la așa ceva de la aripile noastre extrem de subțiri?

Mostra de culori de pe aripi drept buletin de identitate: Aripile noastre sunt membrane sticloase, care sunt consolidate printr-un sistem de nervuri foarte ramificate. Nervurile mari longitudinale le conferă rigiditatea transversală, iar nenumăratele nervuri mici transversale, cât și proeminenta amprență a aripilor (*pterostigma*), pe cea longitudinală. O privire asupra mostrei aripilor *libelulei mozaic albastră-verzuie* și a *Mecistogaster lucretia* descoperă că Constructorul a aplicat pentru aceleași scopuri principii de construcție diferite: Atât poligoanele neregulate, cât și patruleterele regulate conferă aripilor o consolidare adecvată. Libelulele cu multe bătăi din aripi pe minut, cum ar fi *libelula mozaic albastră-verzuie* (30 de bătăi pe minut) au nevoie de nervuri de consolidare dese. Pentru speciile cu un număr redus de bătăi din aripi este suficientă o mostră simplă, dreptunghiulară de nervuri, dar incredibil de precis lucrată. Drept exemplu dăm aici libelula *Mecistogaster lucretia*, cu aripile ei lungi și subțiri, care face 15 bătăi pe secundă. Modul de construcție din celule mebranoase fac aripile extrem de ușoare și totuși stabile. Apropo, dacă te pricepi la mostre, ne poți determina singur specia noastră exactă, pe baza repartizării diferite a nervurilor longitudinale și transversale. Cercetătorul suedez *Ake Norberg* a descoperit în ulti-

mul timp importanța consolidării celulelor marginale ale aripilor. Îngroșările construite diferit, de la specie la specie, de la vârful tuturor aripilor au de împlinit o funcție aerodinamică importantă. Ca o contragreutate, ele împiedică așa-zisa fâlfâire a aripilor în zborul rapid sau de plutire.

Zborul în curbă: Pentru zborul în curbă noi aplicăm o tehnică deosebită, care și ea ne deosebește de alte insecte. Cu fracțiuni de secundă înaintea unei curbe eu îmi răsucesc corpul pe axa longitudinală. Privită din față, pieptul și abdomenul meu nu mai sunt orizontale, ci înclinate. Prin aceasta se schimbă unghiul de incidență, iar eu iau curba elegant. Alte insecte, mai ales gândacii, folosesc un alt principiu. Aripa de pe partea interioară a curbei lucrează cu un unghi de bătaie mai mic. La același număr de bătai al ambelor aripi se reduce forța de propulsie pe această parte, și așa iau ele curba.

Nici un zbor de nuntă fără verificarea anterioară a codului
Ai făcut deja cunoștință cu unele din caracteristicile mele cele mai deosebite. Dacă îți mai povestesc despre împerecherea noastră, o vei considera probabil foarte neobișnuită, ba chiar încăpățânată. Cum noi suntem concepute pentru zbor, din cap până în picioare, considerăm ca ceva foarte normal ca și împerecherea să o efectuăm în zbor. De ce stai așa pe gânduri? Aha, te gândești la nenumăratele detalii constructive care trebuie neapărat să corespundă. Ți se pare că nu poate fi executată nici măcar manevra zborului? Într-adevăr, se pare că Creatorul a folosit o mulțime întreagă de idei atunci când ne-a construit. Dar mai bine ascultă mai departe.

Înainte de nuntă se face pețitul de către mascul. Acest zbor de pețire se caracterizează prin mișcări rapide ale aripilor în jurul axei transversale, aripile bătând alternativ. Astfel i se oferă o bandă laterală albastră îngustă femelei care îi vine în întâmpinare. Fascinația nu se oprește aici. În faza zborului spre în față aripile din față bat într-un unghi de incidență redus spre în față. Ele produc forța motrice portantă spre a păstra înălțimea la care se află masculul. Aripile din spate bat într-un unghi de incidență mare spre în spate și produc prin aceasta o propulsie maximă. Pentru fracțiuni de secundă se schimbă rolurile: aripile din față preiau propulsarea. La zborul înapoi – ceea ce prezintă o atracție deosebită – se produce totul invers. Unghiul acesta de incidență abrupt al aripilor din față produce forțele necesare spre a face posibilă mișcarea înapoi. Aripile din spate sunt aduse într-o poziție aproape orizontală și produc propulsarea necesară.

Masculul se apropie de femelă deasupra ei în zbor și o prinde de cap cu așa-zisele clești abdominale (la libelulele mici acestea sunt așezate la cap și pe primul segment abdominal). Acești clești mari de prins, în formă de semicerc, se află la sfârșitul corpului lung și slujesc de ancorare sigură în timpul împerecherii. În mijloc, între clești, sunt dispuse prelungiri scurte, diferite de la specie la specie, care se potrivesc cu partea opusă situată la femelă, ca un «sistem cheie-broască». Prin acest sistem de cod ingenios se creează garanția că pot copula numai libelulele din aceeași specie. După ce s-a reușit identificarea sistemului de cod și prinderea sigură, partenerii formează în zbor o «pereche copulativă», care zboară în tandem; masculul în față și femela în spate.

Această nuntă neobișnuită mai are o condiție constructivă necesară și mai neobișnuită. Toate libelulele au organele lor genitale în partea din spate a abdomenului. Cum pot însă să ajungă celulele spermei la femelă, când ele se află tocmai în partea aceea a corpului cu care este prinsă femela? Misterul rezolvării se află într-o idee genială. Organul genital este împărțit funcțional în două părți. Sperma este produsă la extremitatea corpului și transportată de acolo într-un «loc potrivit», într-un buzunar prevăzut anume. În funcție de specie, înainte sau după prinderea femelei, prin contractarea părții din spate a abdomenului, masculul umple capsula seminală cu spermă.

Apoi femela își îndoiește partea din spate a abdomenului în jos și în față, în așa fel încât orificiul organului ei genital de la capătul abdomenului ajunge la organul genital masculin și la rezervorul umplut cu spermă de pe al doilea și al treilea segment abdominal al masculului. În felul acesta perechea copulativă se transformă într-o «inimă copulativă» sau «roată copulativă». După predarea reușită a spermei, roata copulativă se desface. Perechea zboară în tandem spre locul de depunere a ouălor, masculul fiind acela care dirijează și efectuează practic zborul spre locurile potrivite depunerii ouălor. În cazul libelulei de pajiște aterizarea are loc pe ramuri de anin sau salcie, care atârnă deasupra suprafeței apei unei bălți sau unui iaz. Acum începe cea mai grea muncă a femelei: 200 de ouă trebuie depuse sub o scoarță tare! Știi cumva cum poate avea loc așa ceva? Drept unealtă efectivă este folosit un ferăstrău coadă-de-șoarece minuscul al femelei. Tăierea găurilor are loc în câteva secunde, rumegușul

căzând în apă. Apoi urmează depunerea ouălor lunguiețe în țesutul umed al cojii pomului. În timpul acestei proceduri care durează patru ore, masculul stă nemișcat și se uită la femelă. Cu cleștii de prindere el blochează regiunea gâtului femelei și o ferește de alți masculi dornici de împerechere, care fuseseră învinși în lupta pentru împerechere.

Te întrebi pe bună dreptate ce înseamnă acest sistem îndărătnic de copulație? Ce să-i faci, la noi este totul adaptat la capacitatea absolută de a zbura. Noi suntem suveranii aerului chiar și la împerechere. Aripile noastre din față și din spate, care se mișcă independent unele de altele, pot fi înțelese ca o dotare specială. În zborul clătinat noi putem chiar să mișcăm aripile în contratimp. În zborul nostru acrobatic folosim partea din spate a abdomenului ca o bară de echilibrare. Noi trebuie să «stăm în repaus» în aer, fără a pierde din înălțime, mai ales în timpul complicatelor manevre de zbor de la împerechere. Cuplarea la milimetru trebuie să fie posibilă cu o precizie de zbor nemaiîntâlnită, chiar și pe timp de furtună.

Știi că pionierul tehnologiei voastre de fabricare a elicopterului, *Igor Sikorsky* (născut în 1889 în Kiev și decedat în 1972 în SUA), s-a inspirat în ideile lui de inventare a elicopterului din observări atente ale zborului nostru? Ca și cele patru aripi ale noastre, cele patru elice reglabile ale rotorului produc în același timp forță portantă și de propulsie. Cu toată tehnica avansată recunoscută a aparatelor voastre de zbor, noi ne deosebim enorm de elicopterele voastre: Noi zburăm de o sută de ori mai agil și absolut fără zgomot – numai când se ating suprafețele portante întinse, un foșnet ne

trădează apropierea noastră în zbor, iar toate acestea se întâmplă cu un randament tehnic nerealizat încă.

Ochii noștri neobișnuiți

Cine vrea să manevreze repede și îndemânic are nevoie de sisteme de navigație confortabile. La aceasta ne servesc ochii noștri sferici, groși cât gămălia unui ac. Dintre toate insectele, în comparație cu corpul nostru, ochii noștri sunt exagerat de mari, căci aparatul nostru vizual ocupă cea mai mare parte din suprafața capului. Datorită bombării lor mari dispunem de un câmp vizual extins.

Ochii noștri se compun din până la 30 000 de fațete vizuale. Fiecare din aceste fațete reprezintă un ochi care are un cristalin propriu. În același timp fiecare ochi miniatural în parte are un alt unghi vizual; toate la un loc formând un câmp vizual foarte extins, fără a fi nevoie ca eu să mișc fiecare ochi în parte sau capul. În unele privințe ochii noștri sunt mai buni decât ai tăi. Noi putem recepționa 200 de impulsuri optice pe secundă; tu nu înregistrezi decât a zecea parte din ele. Dacă ar exista televizor pentru libelule, filmele pentru noi ar trebui să aibă o viteză de rulare de zece ori mai mare decât au stațiile voastre de televiziune.

Vreau să îți explic puțin principiul fizic. Dacă este comparată cu ochii tăi, imaginea formată din imaginile transmise de cei 30 000 de ochi miniaturali este foarte nereușită și neclară. În timp ce fiecare ochi miniatural de-al nostru conține numai opt celule vizuale, la tine sunt 78 de milioane. Rastrul pe care se formează imaginea la tine este mult mai des, mai fin. Acuitatea vederii noastre corespunde așadar numai unui fragment dintr-a ta. Totuși

noi avem un aparat vizual extraordinar, deoarece Creatorul ne-a montat ceva deosebit, care mărește extrem informațiile optice. Impulsurile optice succesive rapide sunt separate și înregistrate în până la 200 de excitații pe secundă. Înțelegi singur care este scopul: Mișcările noastre sunt aproape exclusiv zboruri acrobatice, în timp ce mediul înconjurător se mișcă permanent în raport cu noi. În timpul zborului – iar aceasta este ocupația noastră principală – centrul optic primește mai multe informații detaliate decât în stare de repaus. Prin aceasta acuitatea noastră în timpul zborului este mult mai bună decât te-ai aștepta tu de la construcția anatomică a ochiului nostru. Vederea noastră s-ar putea compara cu o cameră de filmat. Fascicolul de lumină care «scanează» imaginea ar fi echivalent cu un ochi miniatural de-al nostru. Fascicolul de lumină singur nu este capabil să scaneze nici măcar urma formei, a conturului unei imagini. Dacă însă este mișcat acest fascicul, iar variațiile luminoase pe care le produce el la scanarea imaginii sunt transformate în impulsuri coerente, se obține astfel o imagine detaliată a obiectului observat. Televizorul vostru și fațetele ochilor noștri au comun faptul că imaginea plană realizată este formată din acțiunea combinată dintre un sistem foarte perfecționat cu un ritm rapid și un sistem cu o capacitate mică de rezoluție.

Abundența culorilor noastre

Dacă între timp ai făcut cunoștință destul de bine cu grupa noastră de insecte, nu am voie să uit o caracteristică: este bogăția noastră impresionantă de culori! Noi deținem locul al doilea, după fluturi, la concursul pentru frumusețe și bogăție a culorilor. La noi găsești

tot ce îți poți imagina, de la nuanțele de culori dulci, culori metalice luminescente și până la culorile vii saturate. Cum se formează însă toate aceste nuanțe și combinații de culori ale mostrelor noastre? Nu vreau să îți explic științific formarea bogăției noastre de culori, altfel ar trebui să apelez la cunoștințe avansate de chimie, ba chiar și de fizică. Trebuie să cunoști însă trei principii complet independente:

1. *Culorile pigmentare*: De ce sunt chinezii galbeni, indienii roșii și africanii negri? Desigur, în pielea lor s-au depus anumite culori – pigmenți – care sunt caracteristice pentru fiecare rasă în parte. Tocmai această metodă a aplicat Creatorul și la multe soiuri de libelule cu sabie (spre exemplu libelula de pajiște), dar chiar și la libelulele mici. În comparație cu rasa ta, la noi s-au folosit legături chimice cu un colorit mai puternic, cum ar fi spre exemplu: melanine pentru galben, roșu, maro și negru; omine pentru maro-violet și omatine pentru nuanțe de roșu-închis. Tot așa se folosesc și pterine luminoase albe, galbene sau roșcate. Poți să îți imaginezi că raportul amestecului acestor purtători de culoare permite un joc bogat de culori.

2. *Structura culorilor*: Prin metoda aceasta culorile nu sunt produse prin molecule organice, ci printr-un artificiu fizic. Impresia de culoare se formează prin refracția luminii solare ce cade pe straturile subțiri, ca niște plăcuțe, ale carapacei de chitină. De fapt, toate libelulele care au o reflecție metalică sunt incolore, și totuși strălucesc într-o bogăție diversificată de culori. Astfel de structuri de culori există, spre exemplu, albastru-metalic la libelulele fastuoase, verde până la roșcat la libelulele de pipirig și verde-lucios la libelulele ver-

zi. La libelulele siluete și nobile, cu verdele și albastrul lor emailat, corpurile tulburi suplimentare ale carapacei de chitină produc o dispersie de lumină care mărește și mai mult diversitatea culorilor.

3. *Culorile de ceară*: Această metodă amintește de stratul de glazură (brumă) de pe prune. Această acoperire de culoare albastru-deschis a părții posterioare a abdomenului *libelulelor de pipirig obișnuite* este determinată de un strat de ceară ce este produs de glandele pielii. Culoarea este creată prin reflexia difuză a luminii.

Care este scopul tuturor acestor colorări? Mostrele diferite de culoare ne ușurează recunoașterea speciei, dar și găsirea partenerului. Colorările se dovedesc însă a fi și un camuflaj bun. Combinația de culori ne ajută nouă, insectelor heteroterme, să ne încălzim dimineața. Ea ne mai oferă și o protecție împotriva razelor ultraviolete dăunătoare și reglează cantitatea razelor solare ce pătrund în corp. Totuși toate aceste efecte ar putea fi realizate și cu un număr mai mic de culori. Admirabila diversitate de culori trebuie să mai aibă încă un alt motiv: Este bogăția ideilor inventive ale Creatorului și dragostea Lui pentru frumos. Domnul Isus a spus despre crini:

«Uitați-vă cu băgare de seamă cum cresc crinii de pe câmp ... totuși vă spun că nici chiar Solomon, în toată slava lui, nu s-a îmbrăcat ca unul din ei.» (Matei 6:28–29).

Noi ne tragem din același atelier al Creatorului. De aceea nu trebuie să fii uimit de frumusețea și splendoarea culorilor noastre.

7. Un material de construcție aparent simplu – totuși, produsul unei tehnici de construcție și fabricare genială

Cum să mă prezint eu? Vreau să o fac printr-o ghici-toare:

Te văd, dar tu nu mă vezi.
Toți oamenii au nevoie de mine,
dar nu mă simt.
Apariția mea este o minune,
dar mulți nu știu.

Cine sunt eu? Nu m-ai recunoscut? Atunci să continui cu descrierea mea. Am o formă sferică și sunt complet transparent. Diametrul meu este de numai 9 mm și sunt gros de 4 mm. Volumul meu este de numai 0,06 cm³. Imaginează-ți, sunt de 30 de ori mai mic decât o cireașă. Și încă ceva important, fără mine nu ai putea vedea.

Aproape că m-am trădat. Eu sunt unul dintre cele mai importante componente al aparatului tău vizual: cristalinul. Înainte de a-ți relata detaliat despre mine, vreau să îți spun ceva important despre organele de simț. Tocmai la ele poți observa unele dintre principiile lucrării Creatorului meu. După acest ajutor mental vei înțelege mai ușor și biografia mea.

Lucrările Creatorului și legile naturii

Organele de simț: Dacă te ocupi îndeaproape de organele de simț, ca tehnician, nu te mai poți opri din uimi-

re. La ele vei găsi metode atât de perfecționate și exclusive, pe care nu le mai întâlnești nicăieri. Dacă acestea ar fi invenții făcute de oameni, te asigur că ar fi necesar un birou de patente numai pentru înregistrarea și administrarea lor. Sunt însă ideile lui Dumnezeu, și ele nu sunt înregistrate de nici un birou tehnic. Psalmistul cunoaște măreția ideilor creației, atunci când se roagă: «Cât de mari sunt lucrările Tale, Doamne, și cât de adânci sunt gândurile Tale!» (Psal. 92:5). Trebuie să cunoști metoda de lucru a lui Dumnezeu. În toate măsurile constructive care au fost aplicate în domeniul vieții, ea nu lezează nici un principiu de randament și nici vreo lege a naturii. Cu alte cuvinte, spre a atinge un scop, mulțimea organelor folosește adesea în mod genial legitimitatea fizică și chimică; și de aceea de multe ori el nu este ușor de observat.

În tehnica și științele naturii se utilizează multe metode de măsurare cu cerințe de o mare exactitate. Cea mai reușită dintre toate este măsurarea timpului cu ajutorul ceasurilor atomice. Precizia mai poate crește, deoarece nu s-au atins încă granițele posibilităților fizice. Așa-zisa «toleranță relativă» este etalonul preciziei unei măsurători. Cu ajutorul unui metru se poate măsura o lungime de un metru, cu o toleranță de 0,5 mm. Toleranța relativă este deci de $0,5 \text{ mm}/1000 \text{ mm} = 0,5 \cdot 10^{-3}$. Toleranța relativă actuală a ceasurilor atomice este de 10^{-13} , iar conform relației inexactității lui Heisenberg, ea poate fi coborâtă până la 10^{-16} . Până acum nu a fost realizată nici o metodă de măsurare la care precizia și conceptul randamentului să se apropie de granițele posibilului. Tocmai în domeniul organelor de simț Creatorul a folosit de mai multe ori ast-

fel de concepții surprinzătoare, care folosesc la maxim posibilitățile fizice și tehnice.

Vreau să îți mai amintesc o situație importantă. Te rog să faci deosebirea dintre funcționarea lucrărilor Creatorului și procedeele Lui creatoare. În timp ce toate lucrările create și procesele naturale se supun legilor naturii, felul cum a procedat Dumnezeu la creație nu poate fi explicat prin ele, deoarece legile naturii sunt produsul creației, dar nu condiția existenței acesteia.

Acum vreau să trec la organul vederii, căci eu sunt o componentă esențială a acestuia. Lucrul acesta este valabil atât pentru oameni, cât și pentru toate animalele care văd. Imaginează-ți, fiecare ochi de libelulă este format din mii de ochi miniaturali, care la rândul lor fiecare dintre el este dotat cu o jumătate de milion de elemente de conectare. La rândul lor, fiecare dintre aceste unități funcționale este de o sută de ori mai mică decât cel mai mic dintre elementele de conectare pe care le-a putut realiza tehnologia umană a calculatorului. Desigur că fiecare ochi miniatural are și el propriul lui cristalin, eu l-aș numi microcristalin.

Știi cum funcționează ochiul tău?

Chiar și de propriul tău ochi rămâi surprins. La fiecare privire imaginea optică este proiectată pe 130 de milioane de senzori vizuali. Prin procese încă neînțelese ale sistemului nervos se formează în creierul tău o imagine excelentă a lucrurilor privite. Aceste procese deosebit de complexe sunt în marea lor majoritate încă neînțelese de oamenii voștri de știință. Imaginează-ți că ai folosi în aparatul de fotografiat în locul unui film plan, un film de forma unei sfere goale. Ar fi totul așa

de deformat, așa cum se vede în oglinzile bombate din labirintul de la bâlci, care desfigurează imaginile. Pe retina ta se formează mai întâi o astfel de lume deformată. În creier Creatorul a instalat programe care funcționează permanent, spre a elimina imediat erorile apărute, astfel încât tu vezi o lume înconjurătoare perfectă.

Împreună cu creierul, simțul vizual are un aport deosebit. Menirea lui nu este să măsoare exact mărimile fizice, ci el este astfel construit spre a împlini cerințele biologice. Asta înseamnă că în cazul obiectelor situate la depărtări diferite, tu nu evaluezi mărimea imaginii fizice de pe retină, ci aplici obiectelor îndepărtate o altă mărime decât corespunde ea pe retină. Cunoști desigur prezentarea în perspectivă. Simțul vizual comunică recepției tale, printr-o imagine cu linii paralele, nu mărimea fizică «reală», ci mărimile importante pentru viața ta. Pentru evaluarea corectă a lumii înconjurătoare se cere să poți evalua corect mărimea unui obiect și atunci când el se află la distanțe diferite. Procesul de evaluare din creier prelucrează datele primite de la organul de simț, le mărește, micșorează și le îndoiește, încât tu să primești o imagine utilă. Cu alte cuvinte, numai creierul transformă ochiul într-un aparat superior tuturor aparatelor fizicii. El poate vedea în amurgul avansat și în raza de soare cea mai strălucitoare; câmpul optic de activitate reglându-se automat. El poate distinge culori, poate evalua distanțe și mărimi. Poate distinge nuanțe de alb sau distinge aceeași culoare în lumina din revărsatul zorilor sau a amiezii. Evaluarea formelor și a culorilor este pentru tine aceeași, chiar și când obiectele se apropie sau se depărtează și sunt iluminate diferit.

Încă o realizare deosebită a văzului (dar și a auzului) este precizia cunoașterii și recunoașterii obiectelor, situațiilor, ființelor și a oamenilor. Lucrul acesta este valabil și pentru persoane pe care nu le-ai mai văzut de mai mult timp. La o întâlnire cu colegii de clasă, îți recunoști pe foștii colegi după mulți ani, cu toate schimbările lor majore pe care le-au suferit. Trebuie precizat că simțul vizual dispune de un fel de precizie, care nu mai poate fi descrisă cu mărimi fizice.

Cunoști afirmația lui *Aristotel*: «Totalul este mai mult decât suma părților» – lucru ce este valabil și pentru sistemele vii. Dar dacă la părțile componente se recunoaște complexitate, morfologie, scop și invenție înaltă, cu cât mai mult este valabil lucrul acesta pentru unitatea formată de ele. Iar acum, în loc de a povesti despre tot ochiul, vreau să-ți povestesc numai despre mine – cristalinul – așadar, despre cel mai mic detaliu al ochiului tău.

Nu pot fi fabricat de nici o fabrică

Pentru a-ți putea explica randamentul meu tehnic, te rog să îți imaginezi împreună cu mine următorul lucru: Vrei să comanzi la o fabrică de mecanică fină să mă fabrice. Cum să se reușească așa ceva? Desigur că ai dreptate. Spre a putea produce cristalinul într-o stare funcțională, trebuie să i se trimită firmei un catalog cu cerințele pe care le ai referitoare la cristalin. Cum eu mă cunosc cel mai bine, vreau să prezint în șase puncte datele cele mai importante:

1. Concepția cristalinului: În industria voastră optică obișnuită, focalizarea (reglarea distanței optime) la aparatul de fotografiat se realizează prin deplasarea

unui sistem de lentile în raport cu planul filmului. Pentru ochi trebuie folosit un «sistem de lentile» care constă dintr-o singură lentilă (cristalinul), dar care să satisfacă toate cerințele optice. Spre a satisface această condiție agravantă, în industria fotografică cel mai răspândit principiu este de a se renunța la lentila dură, în favoarea «corpului de sticlă». Toate distanțele focale de la 40 până la 70 mm și reglarea focalizării trebuie realizate prin modificarea formei cristalinului. Drept consecință, cristalinul trebuie să fie elastic și ușor maleabil. Un sistem de mecanisme de tracțiune și relaxare de la marginea cristalinului trebuie să preia realizarea focalizării. Gradul necesar de deformare al cristalinului trebuie să fie calculat de o centrală de comandă (creierul). Într-o corelare a tuturor părților componente trebuie realizată forma geometrică dorită a cristalinului, care este necesară cerințelor lui optice.

2. *Sinteza materialului de producție:* Atât ca sursă de materii prime, cât și la îndepărtarea deșeurilor procesului de fabricare slujește un sistem în circuit închis al unei soluții (sânge) pompate, în care sunt dizolvate diferite substanțe. Procesul de producție al cristalinului trebuie cuplat la sistemul comun de aprovizionare. Materiile prime necesare producției (proteinele) trebuie sintetizate pe loc, pe căi chimice, și trebuie să se țină cont că temperatura reacțiilor nu are voie să depășească sub nici o formă 37° C. Trebuie să se afle care dintre milioanele de proteine (= albumine) se potrivesc la construcția unui cristalin. Substanțele trebuie numite și codificate prealabil într-un sistem existent. Trebuie stabilită reacția chimică de sinteză și procedeul tehnic al efectuării ei.

3. *Fabricare*: Întrucât producția trebuie să decurgă fără intervenție manuală, trebuie proiectată o fabricare complet automatizată, controlată de calculator. Acesta trebuie să dispună atât de toate programele necesare, cât și să supravegheze, să coordoneze permanent producția și să execute exact produsele necesare. Trebuie înlocuite într-un proces permanent materialele consumate, fără nici o întrerupere a procesului tehnologic. Întreruperi sau timpuri de așteptare trebuie absolut evitate. Datorită concepției generale, cristalinele necesare nu pot fi produse în serie și toate la fel, ci trebuie produse la fața locului, conform fiecăror condiții, individual, după un proiect coordonat de calculator.

4. *Calități optice*: Deși proteinele sunt în general opace, trebuie inventată o metodă corespunzătoare care să permită cristalinului să fie foarte transparent. Iar indexul de refracție trebuie să rămână constant. Măsurile constructive necesare împlinirii cerințelor solicitate nu au voie să influențeze raza de lumină ce o străbate.

5. *Miniaturizare*: Datorită necesității de a construi componentele cristalinului în spații decentrale, care trebuie mai ales actualizate după un anumit timp, este necesară o tehnică de construcție celulară. Fiecare celulă trebuie să fie o unitate de fabricare independentă, complet utilată și în același timp, ca o componentă a cristalinului, să realizeze funcțiile optice ale acestuia. Întrucât pentru procesul de fabricare, pentru aprovizionarea cu energie, cât și pentru procesul de coordonare electronică nu stă la dispoziție decât spațiul restrâns de 60 mm^3 , pentru tot procesul de fabricare trebuie folosită o tehnică extremă de miniaturizare. Recunosc că tehnica calculatoarelor voastre este foarte bine

văzută, datorită densității circuitelor integrate. Totuși ea nu este suficientă pentru concepția necesară aici și trebuie înlocuită printr-o tehnologie micronizată.

6. Garanție: În final, trebuie garantată funcționarea ireproșabilă a lentilei pentru 70–80 de ani – în caz extrem chiar până la 100 de ani.

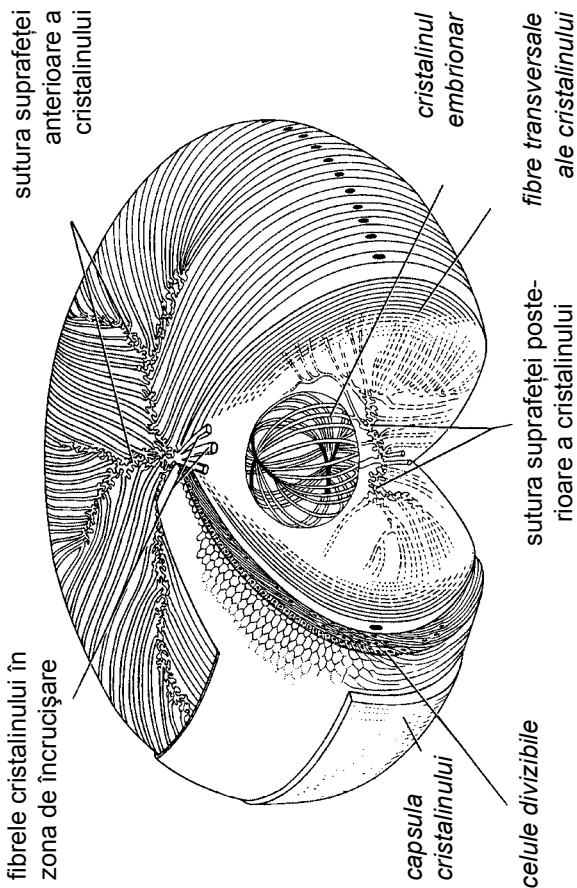
Soluția Creatorului

Ai dreptate când zici că nimeni nu poate îndeplini aceste cerințe. Așa este, nici o industrie chimică, optică, de mecanică fină sau de calcul nu ar fi în stare să îndeplinească nici una din aceste condiții. Toate tehnologiile ei inventate, pe care ea le declară «high tech», nu sunt nici în cea mai mică măsură în stare să îndeplinească cerințele pe care eu le împlinesc zi de zi, cu cea mai mare ușurință. Vreau să încerc să te fac să înțelegi ceva din soluția Creatorului.

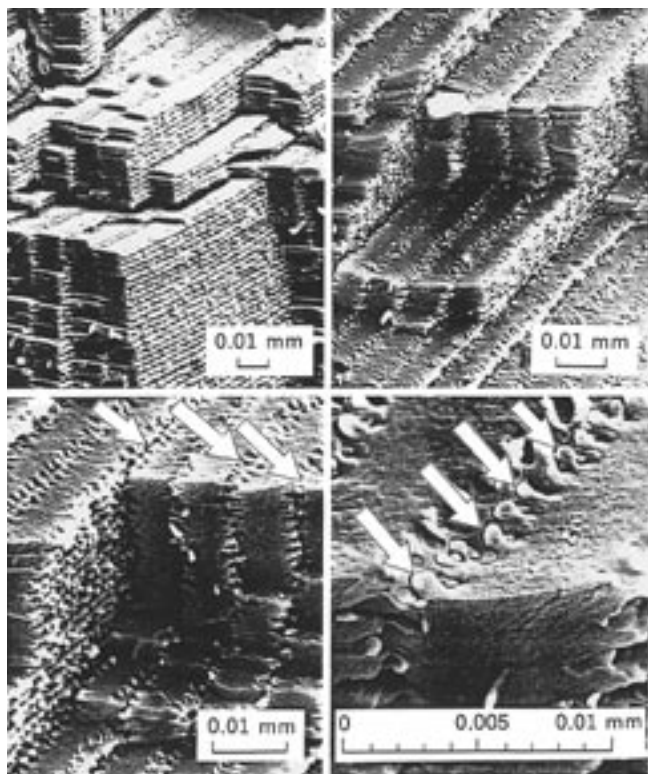
1. Transparență: Ca material de construcție slujește un amestec de diferite feluri de proteine. Raportat la greutatea lui brută (aici neuscat), cristalinul, cu conținutul lui de 35 % proteine, este organul cel mai bogat în proteine al corpului tău. Pentru obținerea transparenței se folosesc două feluri foarte deosebite de proteine – cristaline și albuminoizi. Primele sunt caracterizate de solubilitatea lor în apă. Ele sunt deosebit de diferențiate, adică ele nu se mai întâlnesc în nici o altă componentă din corpul tău. Transparența este realizată de relația reciprocă dintre cele două feluri de proteine și de apă. Spre a se realiza calitățile optice necesare ale cristalinului, trebuie neapărat păstrat un anumit echilibru biochimic. Lucrul acesta necesită un proces complex de automatizare, care este realizată printr-o idee

ingenioasă de coordonare tehnică. Dacă se modifică undeva echilibrul biochimic, spre exemplu, prin acumularea de apă într-un anumit loc sau prin modificarea densității moleculare a proteinelor celulare, atunci se modifică simțitor și transparența. Ca orice proces tehnic, procesul automatizat de păstrare a echilibrului biologic are și el nevoie de energie. De aceea Creatorul a construit în cristalin nenumărate termocentrale miniaturizate, care își obțin energia prin procese metabolice. Termocentralele voastre lucrează la temperaturi foarte înalte, dar ele au un randament mizerabil. La mine însă nu este cazul; aportul energetic are un randament chimic de 100 %. Și mai gândește-te că reacțiile chimice se realizează la o temperatură, presiune și concentrație a substanțelor deosebit de scăzută. Pentru aceasta Creatorul a proiectat o metodă, cu ajutorul căreia substanțe cu calități speciale controlează reacțiile chimice în condițiile impuse. Aceste substanțe deosebite sunt numite de chimiștii voștri catalizatori. La mine, din cele 100 de albumine, două (enzime) sunt chimic astfel construite, încât ele pot prelua această funcție.

2. Morfologie: Pentru a atinge calitățile optice ale celulelor cristalinului este necesar un alt factor primordial, realizat prin forma, aranjarea și morfologia acestora (*Imaginea 2*). Numai după ce sunt mărit foarte mult poți recunoaște aranjarea foarte specială, densă a straturilor mele de proteină. Aceste straturi se aseamănă cu stivele de cherestea (*Imaginea 3*). Celulele cristalinului au o legătură foarte solidă, dar și elastică. Fiecare strat în parte este prevăzut cu un sistem de cârlige de fixare, care se aseamănă cu mâinile împreunate. Acest mod exact de împachetare este necesar spre a se garanta o

Imag. 2: Secțiunea cristalinului uman. Nucleul din centru (așa-zisul cristalin embrionar) posedă la ambii poli – anterior și posterior – o sutură în Y. Celulele care sunt fixate la îmbinarea suturii Y a unuia din poli, la polul opus sunt unite cu furca de la Y. Cristalinul este înconjurat de o membrană transparentă, elastică și relativ groasă.

Imag. 3: Structura microscopică a cristalinului. Cele patru imagini mărite diferit cu ajutorul microscopului electronic arată structura strict ordonată a straturilor. Este redată *comparativ* și lungimea unei sutimi de mm. Prin articulații sferice unic realizate (indicate prin săgeți în cele două imagini de jos) straturile proteice sunt *suturate într-o* unitate elastică, astfel încât este posibilă realizarea *distanțelor focale diferite prin modificarea formei cristalinului.*

înalță transparență. Straturile perfect ordonate și sistemul de fixare, cu articulații sferice unice, ce constau din sfere și cavități articulare, nu fac decât să uimească pe inginerii voștri constructori. Distanța dintre suturi nu a fost aleasă de Creator deloc arbitrar, ci ea corespunde frecvenței lungimii de undă a luminii vizibile, spre a se evita la maximum eventuale deformări.

Straturile extrem de subțiri de proteine, cât și sistemul elastic de prindere, mai au încă un alt motiv important: forma lentilei poate fi ușor modificată. În stare de repaus lentila este foarte turtită, adaptată pentru distanță. Forma aceasta este realizată prin contractarea unor fibre tendinoase, care pornesc de la un mușchi ciliar concentric, iar la cealaltă extremitate țin suspendat cristalinul. Pentru a se adapta la apropiere se contractă mușchii ciliari. În același timp se relaxează fibrele care țin suspendat cristalinul și, datorită elasticității extreme pe care o deține cristalinul prin construcția lui, el ia o formă sferică. Prin așezarea genială a straturilor într-un corp eliptic, în funcție de starea de relaxare și într-o stare de echilibru a tuturor forțelor participante, se ia tocmai forma geometrică care corespunde focalizării cerute.

3. Procesul de fabricare: Procesul meu de fabricare este un proces foarte complex, la care se poate observa numai partea lui exterioară. Oamenii voștri de știință nu știu cum este organizat acest proces automatizat de prelucrare, care transformă materiile prime în fiecare produs necesar, conform structurii morfologice prestabilite. Informațiile înmagazinate în moleculele ADN (Acid dezoxiribonucleic) joacă totuși un rol deosebit în controlarea procesului de creștere.

Originea mea

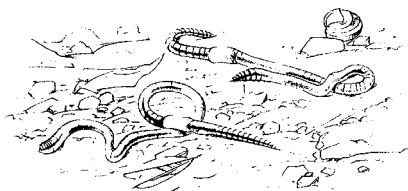
Un mic element component al ochiului te-a convins de complexitatea, construcția genială și bogăția ideilor ce se ascund în spatele lui. Dar prin aceasta nu a fost descris în întregime ochiul, tot așa cum o țiglă nu descrie castelul din Sanssouci sau un șurub un automobil. Și Darwin a recunoscut că în cadrul procesului de selecție naturală este imposibilă explicarea formării ochiului. În cartea sa «Apariția raselor», el scrie următoarele:

«Recunosc public că este extraordinar de aberantă presupunerea că ochiul, cu inimitabilele lui dispozitive de focalizare, reglare a unghiului de cădere a luminii și compensarea aberației sferice și cromatice ar fi putut lua ființă prin selecție».

Fiecare componentă în parte a ochiului produce capacitatea vizuală a acestuia numai în existența lor simultană și prin corelarea dintre ele. Dacă tot ochiul ar exista, cu excepția cristalinelui, atunci tot organul ar fi nefolositor. Evoluția nu poate nici concepe și nici gândi anticipat. Nu pot fi modificate nici măcar construcțiile existente. Atunci ar trebui pus un afiș, așa cum se folosește pe șantier: «Întreprinderea este temporar închisă, datorită reconstrucției».

Întrucât toate încercările omenești de a-mi explica originea eșuează, eu mă încred în Dumnezeuul creator al Bibliei, care ne-a informat foarte bine: «...cine face pe om cu vedere...? Oare nu Eu, Domnul?» (Exod 4:11). Și psalmistul ne arată pe Dumnezeuul care a făcut ochiul: «Cel care a sădit urechea, s-ar putea să nu audă? Cel care a întocmit ochiul, s-ar putea să nu vadă?» (Psal. 94:9).

8. 150 000 și eu

Nu-ți plac? Hei, ia ascultă! Și eu sunt tot așa ca tine, un original al Creatorului. Nu trebuie să mă privești

de sus, așa disprețuitor. Și eu sunt creat tot așa de perfect ca și tine, numai că eu am o altă misiune. De aceea Creatorul a trebuit să îmi dea o altă formă. – Iar în plus, eu sunt pentru tine mult mai important decât crezi tu! Dacă vrei să ai puțină răbdare spre a asculta, vei fi uimit, iar în viitor mă vei respecta mai mult.

Copilăria mea

Primul lucru de care îmi amintesc este o centură abdominală, închisă la ambele capete, în care am putut să mă dezvolt bine protejată. Totuși am părăsit-o atunci când m-am crezut destul de puternică. Locuința mea este suprafața pământului pe care sunt sădite roșii și castraveți, se joacă fotbal și se construiesc case. În el am săpat harnic. Domiciliul meu este situat destul de adânc – cam la o adâncime de 1,5 m de la suprafața pământului. Adâncimea aceasta este «medie». După câte știu eu, recordul mondial deținut de râme este de 8 m. Eu nu am nevoie de locuința mea decât de două ori pe an – în timpul iernii friguroase și a verii toride. Acolo mă încolăcesc comodă și aștept timpuri mai bune.

Numele meu

Cel mai bine mă simt când plouă. Atunci pământul este așa de moale, iar eu îmi sap un canal până la suprafața pământului. Numele meu științific este «*Lumbricus terrestris*», care nu înseamnă altceva decât râmă terestră. Unii mă numesc râmă obișnuită, ordinară. Nu că aș fi fost surprinsă făcând ceva ordinar – eu nu aș face niciodată așa ceva! Nu, «ordinar» înseamnă numai «obișnuit». Într-adevăr eu sunt foarte obișnuită, dar totuși o creatură minunată a lui Dumnezeu.

Unii dintre voi au probleme, deoarece ei se consideră oameni «obișnuiți». Se văd nebăgați în seamă, și din această cauză Îl fac vinovat pe Dumnezeu. Dar ce crezi tu? De multe ori în ceva obișnuit sunt ascunse atâtea lucruri minunate, încât, după ce ai început să le observi, ești complet surprins. Ba mai mult: Lucrarea lui Dumnezeu nu poate consta numai din lucruri neobișnuite; ea are nevoie și de o mulțime de lucruri obișnuite, ca mine și ca tine.

Tehnica mea de săpare

Apropo, te-ai gândit vreodată la tehnica mea de săpare? Poate că ești surprins cum procedez eu. Căci eu nu posed o lopată de excavare cum are, spre exemplu, cârțița sau excavatorul. În acest scop folosesc numai capul meu ascuțit și rezistent. El este astfel format, încât poate pătrunde în cea mai mică crăpătură. Îmi fixează capul în crăpătură, îmi încordez mușchii, cu care Creatorul m-a înzestrat din belșug, și îndepartez pământul ca și cu o pană de spart lemne.

Te întrebă cum reușesc eu așa ceva, mai ales că eu nu am nici un schelet. Constructorul meu a inventat

ceva deosebit. Spre a îmi putea contracta cum trebuie mușchi mei, am nevoie de o întăritură, ranforsare; căci este știut că acțiunea produce întotdeauna reacțiune. Așa ai învățat tu nu de mult la fizică. Astfel că Creatorul meu înțelept m-a înzestrat cu două perne pneumatice, pe care le-a așezat în fiecare din multele segmente din care sunt eu formată (ai putea să le numeri!) și care sunt dispuse în jurul colonului mijlociu. Oamenii de știință au măsurat că atunci când eu îmi încordez mușchii, în acești saci cu apă se formează o presiune de 1 560 pascali (= 1,54 % din presiunea atmosferică normală). – Dar nu mai vreau să te plictisesc cu detalii complicate.

Deplasarea mea

Trebuie să știi numai un lucru, ai văzut vreodată cum mă deplasez eu pe pământ? Ai observat că eu pot să îmi scurtez sau să îmi lungesc segmentele. Dar ceea ce cu siguranță că nu ai văzut sunt cele două «ancore» pe care le «arunc» de fiecare dată de o parte și de alta. Atunci când îmi contractez unele dintre segmente, împing în ambele părți de fiecare dată câte două perechi de peri țepoși în pământul din jurul meu. Astfel «ancorată», pot întinde segmentele din partea din față și astfel mă împing mult înainte.

Dar nu cumva să crezi că perii sunt rudimente ale unei haine păroase ce am avut-o mai înainte. Toți strămoșii mei au fost netezi ca mine, ei au fost construiți pentru felul nostru special de viață. Ce să fac eu în pământ cu o haină de păr? Cei opt țepi din fiecare segment nu mă deranjează, căci, atunci când nu am nevoie de ei, sunt ascunși foarte practic în niște buzunare din piele.

Crezi tu că toate acestea s-au dezvoltat de la sine? Doar nu crezi că ceasul tău de mână s-a construit și s-a montat singur? Iar eu sunt mult mai complicată decât un ceas. Ce, nu este așa?

În plus, ceasul tău nici nu se poate înmulți – dar eu da! Principiul înmulțirii este așa de încurcat, încât nu mai vreau să te «plictisesc» cu el.

«Umila mea persoană»

Acum este însă timpul să spun și ceva referitor la persoana mea. Am aproape un an și sunt lungă de 20 cm. Unele din familia mea pot ajunge chiar și până la zece ani. Rudele noastre cele mai mari trăiesc în Australia. Ele pot avea un diametru de trei cm și o lungime de trei metri. – Grozav, nu este așa?

Creierul meu este situat deasupra gâtlejului. Deși el este mai mic decât al tău, funcționează însă tot după același principiu. Sau crezi tu că mie nu îmi trebuie creier? Atunci explică-mi cum îmi pot eu scurta și îngroșa corpul în trei locuri în același timp, atunci când mă grăbesc!

Ochiul meu nu este decât un loc sensibil la lumină, situat la extremitatea mea anterioară. Creatorul meu a știut că eu nu am nevoie de mai mult. Ce aș fi putut face eu cu un ochi complex? Eu nu trebuie decât să observ când am ajuns la suprafața pământului și când trebuie să mă îngrop iarăși în pământ. Lumina soarelui este pentru mine periculoasă, ea mă poate chiar omorî. Totuși eu suport o deshidratare de până la 70 % din greutatea corpului meu și supraviețuiesc chiar până la 100 de zile în apă. Imită-mă numai o dată, dacă poți!

Dușmanii mei

Mai bine ar trebui să tac cu privire la dușmanii mei. Dar dacă vrei să mă înțelegi, trebuie să mai asculți și de data aceasta, căci este în legătură cu una dintre capacitățile mele extraordinare. Dacă rupi o bucată din mine, nu mă poți omorî. În anumite condiții eu pot să îmi refac anumite părți ale corpului ce îmi lipsesc. Creatorul meu mi-a programat genele astfel încât, spre exemplu, dacă partea mea din spate este ruptă printr-un accident, ea crește iarăși. Dar știi tu? Chiar și capul meu, cu tot ce este în el, se poate forma din nou. – Să nu crezi că îți spun povești! Așa este! Din păcate știu lucrul acesta și cârțițele, dușmanii mei. Ele mă prind când ajung din greșeală în una din galeriile lor. Apoi îmi mușcă capul, împreună cu trei-patru segmente – fapt care mă face să nu mă mai pot mișca – și mă lipesc de peretele cămării lor. Un biolog polonez a numărat odată 1 200 de râme într-o astfel de cameră de tortură. Dacă iarna reușesc să scap de lăcomia cârțițelor, atunci mai am o șansă de scăpare. Dacă între timp mi-a crescut iarăși partea mea cefală, atunci pot să părăsesc repede locul acela periculos. Din păcate cârțița nu este singurul meu dușman. Ți-aș mai putea povesti încă multe despre urmăriri și chinuri groaznice, la care și tu... Însă politetea mea de râmă mă obligă să tac.

Știi tu că și noi avem de suferit datorită căderii în păcat? Consecințele păcatului strămoșilor tăi ne apasă și pe noi. De aceea așteptăm cu nerăbdare ca întreaga creație să fie eliberată de sub «robia stricăciunii». Citește în Biblia ta, la Romani 8:19–23!

Hrana mea

Deocamdată am o misiune de împlinit în lumea aceasta. Creatorul meu mi-a poruncit să afânez și să îngraș pământul. De aceea găurile mele străbat straturile de pământ de la suprafață în lung și în lat. Dacă în vreun loc solul este tare, încât eu nu găsesc nici o crăpătură pe care s-o lărgesc, atunci «scuip» pur și simplu pământul din fața mea. Când acesta s-a înmuiat, îl înghit imediat. Aceasta este metoda mea principală prin care ajung în straturile de jos ale pământului. Pe această cale eu pot mânca frunziș și alte substanțe organice. – Habar nu ai ce trece prin colonul meu. Resturile le vezi ca grămăjoare mici de excremente pe suprafața pământului. – Nu trebuie să ți se facă scârbă de ele! Ele sunt cel mai bun humus.

Realizările mele

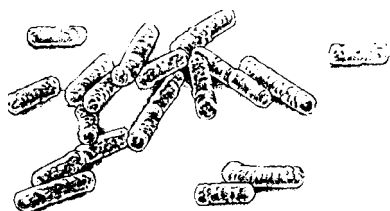
Oamenii de știință au calculat că într-un hectar de pământ bun, în timp de 24 de ore producem mai mult de 100 kg de humus. Într-un an sunt 40 de tone pe care le răspândim uniform pe suprafața pământului. Desigur, nu reușesc să fac eu totul singură. În pământul de sub suprafața unui stadion trăiesc în jur de 150 000 de râme de tot felul. În pământul de sub o pajiște bogată pot fi mai multe milioane de râme. Dacă ai vrea să ne cântărești pe toate, ai avea mari greutateți. Noi cântărim cel puțin 500 kg. Este tot atât câtă carne ar avea vitele pe care le-ai putea paște pe această suprafață.

În orice caz, specialiștii ne laudă datorită «enormelor noastre realizări în ce privește prelucrarea și transferarea straturilor de pământ». Dacă ni s-ar lăsa ceva mai mult timp, să zicem 300 până la 400 de ani, poți fi sigur

că prin colonul nostru ar fi trecut un strat de 40 cm a întregii suprafețe a pământului.

Așa ne împlinim noi misiunea pe care ne-a dat-o Creatorul. Oricât de indiferentă ți se pare existența noastră, ea slujește laudei Lui.

9. Un electromotor viu

Bună ziua, eu mă numesc Escherich. Nu, nu trebuie să te deranjezi să mă cauți – nu mă vei putea găsi. Eu sunt invizibil pentru ochii tăi.

Dar dacă chiar vrei să știi, eu mă aflu pe vârful degetului tău nu prea curat.

Dacă s-ar încolona trei sute dintre noi, de-abia atunci șirul lor ar măsura un milimetru, ca un firicel subțire; și nici atunci nu ne-ai putea observa. Dacă ne-am mai înșira încă o dată, de data aceasta o mie, am ocupa suprafața de un milimetru pătrat, de pe buricul degetului tău.

De fapt pe mine nici nu mă cheamă Escherich. Acesta a fost numai numele omului de știință care m-a văzut prima dată sub un microscop și care m-a descris. De aceea mi-au dat numele *Escherichia coli* (*bacilul coli*). Al doilea nume indică faptul că de obicei eu sunt un chiriaș al colonului tău.

Nu trebuie să îți fie rușine cu mine. Împreună cu milioane de compatrioți de-ai mei realizăm o contribuție importantă la hrănirea ta și tocmai în scopul acesta am fost construit de Creatorul meu. Eu descompun componentele hranei tale, care altfel nu ar mai putea fi folosite, astfel încât să poată fi asimilate de peretele intestinal. Cred că nu te superi dacă îmi iau și eu partea mea. Folosul pe care îl ai de la noi depășește cu mult

ceea ce consumăm noi. Spre exemplu, când noi suntem destul de mulți, oferim o protecție bună împotriva microorganismelor dușmane și patogene. Noi putem să îți facem rău numai când ajungem în țesuturile din afara intestinului. – De aceea fii puțin mai atent cu mine, și nu neglija igiena!

Întrucât tu nu mă poți vedea, vreau să îți descriu pe scurt aspectul meu, bineînțeles că trebuie mai întâi să îl măresc. Imaginează-ți o pâine lungă, de un kilogram și jumătate, care are la unul din capete șase flageli, fiecare lung de doi metri. Dacă privești mai atent acești flageli, vei observa că acolo unde ei sunt legați de pâine au un cot, ce îndoiește flagelii la 90 de grade. Acum trebuie să îți imaginezi că acești flageli se rotesc foarte repede, cu până la o sută de «rotații» pe secundă. «Turația» aceasta este aproape de două ori mai mare decât a generatoarelor care produc curent.

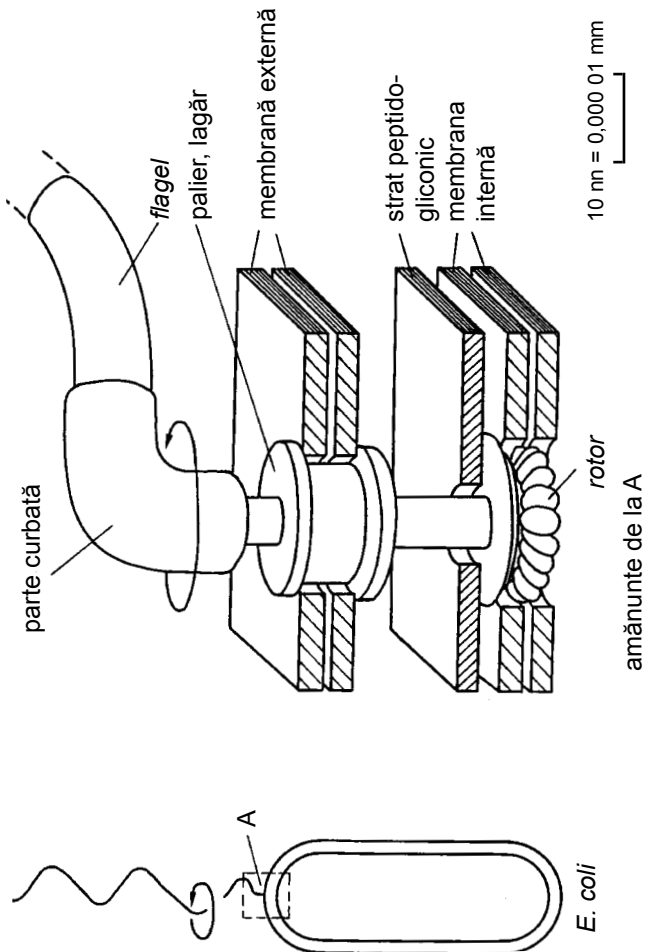
Flagelii sunt construiți ca niște furnale rotunde, ale căror cărămizi sunt așezate în mai multe straturi, care se răsucesc până în vârful lor. Dacă îți imaginezi furnalul cu un diametru de un metru, atunci la proporția aceasta el ar trebui să aibă o înălțime de o mie de metri. La scara folosită în descrierea mea cărămizile corespund la flagelii mei moleculelor mele, care bineînțeles că sunt legate între ele mult mai elastic decât cărămizile rigide. Mai trebuie să îți imaginezi și că furnalul se rotește cu o viteză foarte mare, ca un tirbușon. Dar să nu uiți că în realitate flageli mei sunt lungi de cel mult 20 μm .

Creatorul meu a construit în mine lucruri minunate și extrem de complicate, astfel ca eu să pot trăi, să mă pot mișca, hrăni și înmulți; și pe deasupra să îți mai fiu și ție folositor. Chiar și construcția peretelui celular, care din

exterior pare așa de obișnuit, este extrem de complexă. Alături de diferite membrane există un strat de proteine, apoi un schelet de susținere, polizaharide, un strat de lipide etc. Șirul meu ADN (cromozomul bacterian), în care Creatorul a înmagazinat informațiile necesare, este de o mie de ori mai lung decât mine. Poți să îți imaginezi cât de rafinat sunt așezate împreună aceste șiruri moleculare, pentru ca ele să încapă în mine; să nu mai vorbesc de densitatea neimaginabilă a informațiilor. Apropo, știi că șirul meu ADN are cu 30 % mai multe litere, decât Biblia ta?

Nu mă pot referi acum la toate detaliile surprinzătoare. Trebuie însă neapărat să îți povestesc despre cele șase electromotoare ale mele. Eu am nevoie de ele spre a mă putea deplasa. Ca toate electromotoarele, și ale mele au un stator, un rotor și lagărele necesare. Axa lor este în poziție verticală față de suprafața membranei; ele fiind montate între două membrane învecinate, în peretele celular (vezi *Imaginea 4*). Membrana internă formează stratul izolator (dielectric) al unui condensator, care este încărcat la exterior pozitiv și la interior negativ. Tensiunea care ia naștere astfel are o valoare de 0,2 V. Părțile încărcate pozitiv, ionii de hidrogen, trec prin motoare din exterior spre interior și le rotesc cu ajutorul forțelor electrice.

Apropo, motoarele mele se pot roti înainte și înapoi, eu deplasându-mă cu o viteză de 200 $\mu\text{m/s}$ – așadar, într-o secundă pot să înot o distanță egală cu 65 de lungimi ale corpului meu (fără a ține cont de lungimea flagelilor). Dacă vrei să compari această viteză cu lungimea corpului tău, atunci tu ar trebui să înoți «cu viteza unei șalupe» (400 km/h).

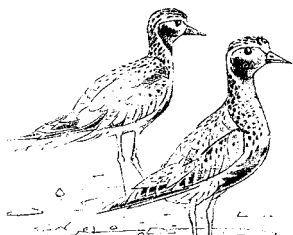

Imag. 4: *Escherichia coli* – cea mai cunoscută bacterie. Desenul secțiunii explică modul de acțiune a motorului, care este propulsat de flagel.

Unii dintre voi afirmă că construcția acestui motor genial ar fi fost realizată prin mutație și selecție. Nu uita însă că atâta timp cât un element nu este gata, celelalte «dezvoltări» nu ajută la nimic. Un motor care nu se poate roti nu aduce nici un avantaj selectiv. Nu ți-am povestit însă de ceva, de funcția mea de «chemo»-taxi. Creatorul mi-a dat capacitatea de a înota spre locurile cu cea mai mare concentrație nutritivă. Ba mai observ și când sunt expus multor noxe, și pot să le evit. Pentru aceasta am un sistem de navigație extrem de complex, care transmite celor șase motoare semnalele necesare de dirijare. Înțelegi? Un motor fără sistem de dirijare mă duce pe mine și acolo unde sunt distrus. Tot așa, numai un sistem de navigație, fără motor, este pentru mine nefolositor. Ce îmi ajută el dacă eu știu unde este hrană, dar nu pot să ajung acolo?

Și în viața ta există o paralelă a sistemului meu de navigație. Țelul suprem pe care ți l-a așezat Creatorul este viața veșnică. Ce ți-ar folosi să știi că există viață veșnică la Dumnezeu, dacă nu ai avea nici o posibilitate să ajungi acolo? Nu te teme, tot așa cum Creatorul m-a înzestrat pe mine cu un motor, spre a ajunge la sursa de hrană, tot așa El ți-a dăruit ție pe Isus Cristos drept calea spre izvorul vieții. Dacă crezi în El ca Domn și Dumnezeu, vei primi adevărata viață veșnică.

10. O problemă de carburaj de nerezolvat

Îmi permiți? Eu sunt fluierarul auriu. Nu mă cunoști? Eu sunt ceva mai mic decât un porumbel și pot și eu să zbor. Dar cam aceasta este tot

ce am comun cu colegul meu zburător. Privește numai la penajul meu: Ceafa mea este neagră ca un coș de sobă – chiar și creasta, paltonul și spatele meu sunt negre-lucios. Dar ia uită-te acum cât de minunat mi-a înrămat Creatorul meu fiecare pană în parte. Vezi cum parcă sclipesc în verde-auriu? Zoologii mă numesc *Caharadrius pluvialis*. Nu observi că Dumnezeu a înzestrat pe fiecare dintre creațiile Lui cu ceva deosebit?

O vâlcea cu pământul înghețat mereu

Eu sunt născut în Alasca, alte rude de-ale mele în tundra din Siberia de Est; așadar regiuni unde și vara pământul nu se dezgheață decât la suprafață. Acolo nu cresc decât tufișuri joase, mușchi, ierburi de stepă și licheni. Acolo, în tundra întinsă, sparg coaja oului în care m-am dezvoltat timp de 26 de zile. M-am trezit într-o mică vâlcea căptușită cu mușchi și cu frunze uscate. Așa cum îți poți imagina, părinții noștri ne-au hrănit cu vitamine și albumine, fructe și carne sub formă de bobite acrișoare, larve grase, poama momitei și gândaci.

Am crescut repede, curând am învățat să zburăm. Este ceva minunat! Cu totul altfel este la mers. Dacă

mă privești cum merg, vei începe desigur să râzi. Da, da, ai dreptate, am un mers legănat. Așa a găsit cu cale să mă construiască Creatorul meu. Chiar crezi că eu aș fi apărut așa numai datorită unei «întâmplări»? Alții numesc emfatic această întâmplare «organizarea proprie a materiei». Știi tu că eu zbor până în Hawaii? Da, ai dreptate, aceasta este o cale extrem de lungă. Te întrebi cum reușesc eu așa ceva? Foarte simplu. Am zburat. Creatorul meu nu m-a făcut alergător sau campion de înot. Însă eu pot să zbor foarte bine! Vreau să îți dovedesc.

O depășire a greutății cu 50 %

Eu, frații și surorile mele nu aveam decât câteva luni. De-abia învățasem să zburăm, și părinții noștri ne și părăsiseră. Ei au zburat înaintea noastră în Hawaii. Pe atunci noi nu știam încă. Dacă sunt cinstit, nici nu ne interesa. Dimpotrivă, noi aveam cel mai mult poftă de mâncare și am mâncat până ne-am îngrășat de-a binelea. În scurt timp m-am îngrășat cu 70 de grame, adică mai mult decât jumătatea greutății mele anterioare. Îți poți imagina? Știi cum ai arăta tu, dacă ți s-ar întâmpla și ție același lucru în decurs de numai trei luni, când în loc de 75 kg ai cântări dintr-o dată 115 kg?

Desigur că vrei să știi de ce sunt așa de mîncăcios. Foarte simplu, așa m-a programat Creatorul meu. Eu am nevoie de această greutate corporală suplimentară drept carburant necesar pentru zborul meu din Alasca până în Hawaii. Sunt aproape 4 500 km. Da, da, nu ai auzit greșit. Dar ia seama acum, pe tot drumul nu mă pot odihni nici măcar o dată. Din păcate nu există pe parcurs nici o insulă locuită sau părăsită, nici o bucățică de uscat; iar după cum tu știi deja, eu nu pot înota.

Un sfert de milion de genuflexiuni

Compatrioții mei și eu zburăm neîntrerupt 88 de ore – adică trei zile și trei nopți – deasupra mării. Oamenii de știință au calculat că noi dăm din aripi de 250 000 de ori. Imaginează-ți, tu ar trebui să faci un sfert de milion de genuflexiuni; aceasta este o comparație potrivită pentru tine.

Te întreb acum de unde am știut eu că trebuie să mă îngraș exact cu 70 de grame, spre a putea ajunge până în Hawaii? Și cine mi-a spus că trebuie să merg în Hawaii și în ce direcție trebuie să zbor? Nu am mai zburat niciodată pe ruta aceasta! Pe parcurs nu există nici un fel de puncte de orientare. Cum am putut găsi noi insula minusculă din Oceanul Pacific? Căci dacă nu am fi găsit-o, cu carburantul nostru care era pe terminare, ne-am fi prăbușit în mare. Mai multe sute de kilometri de jur împrejur nu este decât apă!

Un autopilot

Oamenii voștri de știință își mai bat încă capul să afle cum ne putem stabili direcția și corecta traseul nostru de zbor, căci nu rareori suntem deviați în zborul nostru de furtuni. Zburăm prin ceață și ploaie, și indiferent dacă este lumină, noapte clară sau cer complet acoperit; și ajungem întotdeauna la țintă. Însă chiar dacă oamenii de știință vor descoperi într-una din zile ceva din aceste lucruri, tot nu vor ști cum au luat ființă aceste capacități surprinzătoare. Vreau să îți spun secretul. Dumnezeu, Domnul, ne-a montat un pilot. Avioanele voastre cu reacție au sisteme de navigație similare. Ele sunt cuplate cu calculatoare care măsoară permanent poziția de zbor și o compară cu traseul programat, spre a corecta

corespunzător direcția de zbor. Dumnezeu a programat sistemul nostru de navigație pe coordonatele insulelor Hawai, astfel că putem păstra ușor traseul. Acest autopilot este montat în cel mai mic spațiu și lucrează absolut fără greșală.

Tot mai crezi că totul a luat ființă la întâmplare? Eu nu! Gândește-te numai, un strămoș de-al meu – indiferent cum ar fi arătat el – s-ar fi îngrășat la întâmplare 70 de grame? Crezi că tot la întâmplare i-ar fi venit ideea de a pleca? Iarăși, a zburat el la întâmplare în direcția bună? Nu a fost el deviat deloc pe parcursul a 4 000 km? Și iarăși, cum a găsit el această insulă părăsită din ocean?

Și mai sunt și puii fluierarului. Să li se poată întâmpla și lor aceleași lucruri încă o dată? Gândește-te numai, o deviație minimală de la traseul programat ar fi de ajuns pentru ca toți să piară, fără nici o posibilitate de scăpare.

O viteză minuțios stabilită

Dar nu ți-am povestit încă totul. Când zbor cei 4 500 km în 88 de ore, viteza mea este de cca. 51 km/h. Între timp oamenii de știință au stabilit că aceasta este pentru noi viteza ideală. Dacă zburăm mai încet, consumăm o mare parte din carburant numai pentru propulsie. Dacă am zbura mai repede, am risipi prea multă energie pentru învingerea frecării cu aerul. Tot așa este și la mașina ta. Dacă mergi mai repede de 110 km/h, consumi mai mult carburant datorită creșterii rezistenței aerului. Tu însă poți să oprești la următoarea stație de benzină, eu nu. Cu cele 70 g de grăsime eu trebuie să ajung la țintă, iar aceasta chiar și dacă din când în când zbor împotriva vântului.

Un exemplu de calcul

Poți să calculezi bine? Nu? Atunci ia-ți un calculator. Oamenii de știință au descoperit că noi, fluierarii, în fiecare oră de zbor transformăm în energie cinetică și căldură 0,6 % din greutatea corpului nostru. Apropo, aparatele voastre de zbor sunt construite mult mai prost. Spre exemplu, raportat la greutatea lor, un elicopter consumă de șapte ori, iar un avion cu reacție chiar de douăzeci de ori mai mult carburant decât mine.

La începutul zborului eu cântăresc 200 de grame; 0,6 % din ele este cam 1,2 g. Deci după o oră cântăresc numai 198,8 g. 0,6 % din ele sunt iarăși 1,19 g. Scăzute din cele 198,8 g rezultă 197,61 g. Atâta cântăresc eu după a doua oră de zbor. 0,6 % din ele... poți continua. Vei vedea că și matematica slujește laudei lui Dumnezeu.

La sfârșitul zborului meu nu am voie să cântăresc mai puțin de 130 g, căci la această greutate sunt epuizate toate rezervele mele – iar eu aș cădea în mare și m-aș îneca. Te rog, calculează mai departe. După a treia oră cântăresc numai 196,42 g, după a patra numai 195,24 g... Calculează mai departe – eu aștept...

Ce s-a întâmplat? Aha, crezi că nu se poate și ești sigur că eu, cu cele 70 de grame de grăsime ale mele, nu voi ajunge la țintă? Ai constatat că am nevoie de 82,2 g de grăsime. Așa este, ai calculat corect. După 72 de ore de zbor toată grăsimea carburant ar fi consumată, iar eu aș cădea în mare – 800 km înainte de țintă.

O soluție unică

Vezi, și la lucrul acesta S-a gândit Creatorul meu. El ne-a dat fiecăruia dintre noi două informații vitale:

«1. Să nu zbori singur deasupra mării, ci numai în
părtășie cu ceilalți» – și –

«2. În acest zbor aranjați-vă întotdeauna în formă de
V (ca șirul cocorilor)!»

În medie, în forma aceasta se economisește 23 %
din energie, față de zborul separat al fiecăruia în parte.
Desigur că această cotă de economisire nu se aplică ce-
lui care zboară în față, în vârful unghiului; dar nici el nu
zboară permanent în față. Cei tari se schimbă între ei pe
locul din față, căci acolo este rezistența cea mai mare
a aerului; iar la coada șirului este necesară cea mai
puțină energie. Astfel că noi, în comunitatea noastră, ne
comportăm așa cum în Biblia voastră se numește legea
lui Cristos: «Purtați-vă sarcina unii altora» (Galateni
6:2). Așa putem ajunge noi în siguranță la domiciliul
nostru de iarnă. Ba încă fiecare dintre noi chiar mai are
o rezervă de câteva grame de grăsime. Creatorul nostru
le-a prevăzut pentru cazul că avem de întâmpinat vâ-
turi potrivnice. Și în cazul acesta El ne-a purtat de grijă
în chip minunat.

Mai crezi că întâmplarea m-ar fi creat și m-ar fi adus
aici? Eu nu! Puțin îmi pasă de întâmplare! Eu vreau să
Îl laud pe Creatorul meu: «Cip, cirip; cip, cirip!»

11. Animale care totuși au vorbit

Titlul cărții este «Dacă animalele ar putea vorbi ...» După câte știm animalele nu vorbesc în limbi omenești. Există însă și excepții. Biblia numește două animale care au vorbit într-adevăr oamenilor – într-o limbă omenească ce a putut fi auzită și înțeleasă și cu un conținut concret. **Unul dintre animale** – șarpele – a fost folosit de diavolul spre a amăgi pe oameni și ai face să nu asculte de Dumnezeu. Dialogul dintre șarpe și Eva îl găsim în cartea Genezei:

«Șarpele era mai șiret decât toate fiarele câmpului pe care le făcuse Domnul Dumnezeu. El a zis femeii: «Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: Să nu mâncați din toți pomii din grădină?» Femeia a răspuns șarpelui: «Putem să mâncăm din rodul tuturor pomilor din grădină. Dar despre rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a zis: Să nu mâncați din el și nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți» Atunci șarpele a zis femeii: «Hotărât, că nu veți muri, dar Dumnezeu știe că în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul». Femeia a văzut că pomul era bun de mâncat și plăcut de privit și că pomul era de dorit ca să deschidă cuiva mintea. A luat deci din rodul lui și a mâncat; a dat și bărbatului ei care era lângă ea; și bărbatul a mâncat și el» (Geneza 3:1–6).

Dumnezeu nu dăduse voie oamenilor să mănânce din pomul cunoștinței binelui și răului – iar prin aceea că

s-au lăsat amăgiți ca totuși să ia din el, ei au căzut în neascultare. Dumnezeu a știut ce înseamnă această încălcare a poruncii Lui: Cel rău va distruge relația dintre El și oamenii creați de El. Ei greșiseră prin aceea că ascultaseră de vocea falsă. S-a ajuns la căderea în păcat, evenimentul acela tragic din istoria omenirii sub care avem de suferit până astăzi. Nu se mai poate scăpa, nu se mai poate schimba nimic? Ba da, Dumnezeu însuși a creat omului o posibilitate de scăpare... (vezi capitolul următor, «Originea și scopul vieții»).

Al doilea animal despre care relatează Biblia că a vorbit este măgărița lui Balaam. Cine a fost Balaam? Vestea despre darul lui de proroc cunoscut din Mesopotamia ajunsese până la Balac, regele Moabului. Balac se simțea amenințat de israeliții care, în drumul lor din Egipt spre țara promisă, urmau să treacă peste pajiștile moabite. El s-a gândit să folosească pe Balaam spre ai slăbi pe israeliți, blestemându-i.

Balaam pornește la drum spre Moab, spre a discuta cu Balac planul cum vor proceda. Când el se afla în drum spre Moab, un înger al lui Dumnezeu îi stă în cale, iar el nu îl vede. Măgărița lui recunoaște pericolul care îl așteaptă pe Balaam prin întâlnirea cu îngerul. Ea refuză să meargă mai departe și se culcă la pământ – prin aceasta salvându-i viața lui Balaam. Ca o minune a lui Dumnezeu, ea vorbește cu Balaam. Pentru noi este ceva nemaiauzit, un dialog într-o limbă omenească:

«Dumnezeu S-a aprins de mânie, pentru că plecase. Și Îngerul Domnului S-a așezat în drum ca să i se împotrivescă. Balaam era călare pe măgărița lui, și cei doi slujitori ai lui erau cu el. Domnul a deschis

gura măgăriței, și ea a zis lui Balaam: «Ce ți-am făcut, de m-ai bătut de trei ori?» Balaam a răspuns măgăriței: «Pentru că ți-ai bătut joc de mine; dacă aș avea o sabie în mână, te-aș ucide pe loc». Măgărița a zis lui Balaam: «Nu sunt eu oare măgărița ta pe care ai călărit în tot timpul, până în ziua de azi? Am eu oare obicei să îți fac așa?» Și el a răspuns: «Nu.»» (Numeri 4:22,28–30).

Ajuns în Moab la porunca lui Dumnezeu, spre groaza lui Balac, Balaam binecuvântează pe Israel, nu îl blestemă.

Două animale, două voci

Contrar capacităților lor naturale, animalele au vorbit; lucrul acesta fiind posibil prin porunca unei puteri mai înalte. Șarpele a fost instrumentul împotrivorului lui Dumnezeu, a Diavolului; măgărița lui Balaam a fost un instrument în mâna lui Dumnezeu. Nu a fost vocea proprie a animalului pe care a auzit-o Eva (și Adam), respectiv Balaam, ci vocea celui care se folosea de ele.

Oamenii aud astăzi multe voci, care pătrund în gândurile, sentimentele și comportarea lor. Sunt două puteri care își fac cunoscut interesul lor față de oameni. O putere lucrează spre a distruge, spre rău; iar cealaltă este vocea lui Dumnezeu care vrea să dăruiască oamenilor viață veșnică și ocrotire.

Ce putere decide în viața ta?

12. Originea și scopul vieții

Dragă cititor, sperăm că ți-au plăcut povestirile noastre și ne permiți să mai facem câteva menționări. Noi suntem un informatician și un profesor de la un seminar creștin, care a studiat fizica. Amândoi credem în Dumnezeu cel viu, Tatăl Domnului nostru Isus Cristos.

Prin aceste povestiri vrem să arătăm că a crede în Dumnezeu nu este nici plictisitor și nici retrograd. Cine crede, nu trebuie să renunțe nici la mintea lui și nici la munca lui de cercetare. Dimpotrivă, multe lucruri se clarifică atunci când le privești prin prisma Bibliei. Aceasta poate avea efecte pozitive chiar și în lucrările științifice.

Fiecare își pune cândva întrebarea referitoare la originea vieții: «De unde?», atunci când este confruntat cu minunile ei. În principiu el nu își poate da decât două răspunsuri:

1. Întâmplarea, în reliefaea ei prin mutații și selecție, este originea vieții. Totul s-a dezvoltat «de la sine», de-a lungul a milioane de ani. Pentru scopul observat în domeniul vieții nu se presupune nici o cauză, căci aceasta ar presupune existența unuia care planifică. Biochimistul *Ernest Kahane* rezumă concepția lui despre lume în următoarea frază concisă: «Este absurd și complet irațional să crezi că o celulă vie a luat ființă de la sine; totuși eu cred, căci altfel nu îmi pot imagina.»

2. La început Dumnezeu a făcut cerurile și pământul și toate ființele; și El le garantează viața. Dacă este așa, atunci există consecințe pentru mine. Căci eu nu

sunt produsul «întâmplării și necesității» (*Jaacques Monod*), ci eu sunt făcut de un Creator care mă iubește în mod vizibil. Atunci există o speranță și o direcție clară pentru viața mea și nu este nevoie ca ea să eşueze într-o nebulă, așa cum s-a plâns lipsit de speranță *Ernest Hemingway*: «Viața mea este o cale neagră care nu duce nicăieri».

La toate întrebările referitoare la originea acestei lumi și a întregii vieți, care ne frământă pe noi, Dumnezeu le-a răspuns clar în cuvântul Său. Despre crearea faunei, de care ne-am preocupat în mod deosebit în cadrul acestei cărți, și a omului Biblia ne relatează în raportul creației:

A cincea zi a creației: Crearea animalelor din apă și din aer.

«Dumnezeu a zis: «Să mișune apele de viețuitoare și să zboare păsări deasupra pământului, pe întinderea cerului». Dumnezeu a făcut peștii cei mari și toate viețuitoarele care se mișcă și de care mișună apele, după soiurile lor; a făcut și orice pasăre înaripată după soiul ei. Dumnezeu a văzut că erau bune. Dumnezeu le-a binecuvântat și a zis: «Creșteți, înmulțiți-vă și umpleți apele mărilor; să se înmulțească și păsările pe pământ». Astfel a fost o seară și apoi a fost o dimineață; aceasta a fost ziua a cincea» (Geneza 1: 20–23).

A șasea zi a creației: Crearea animalelor terestre și a omului.

«Dumnezeu a zis: «Să dea pământul viețuitoare după soiul lor, vite, reptile și animale terestre, după soiul lor». Și așa a fost. Dumnezeu a făcut animalele

terestre după soiul lor, vitele după soiul lor și toate reptilele pământului după soiul lor. Dumnezeu a văzut că erau bune. Apoi Dumnezeu a zis: «Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate reptilele care se mișcă pe pământ». *Dumnezeu a creat pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut. Dumnezeu i-a binecuvântat, și Dumnezeu le-a zis: «Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ»* (Geneza 1:24–28).

Acest text ne arată clar: Noi am fost creați direct de Dumnezeu, noi suntem chiar asemenea Lui, după chipul Lui. Noi suntem lucrarea Lui; El a vrut ca noi să existăm. După ce a fost terminată creația, Dumnezeu a declarat cu privire la ea: «foarte bine!»

Lumea noastră de astăzi nu mai este însă foarte bună, căci există durere și lacrimi, necaz și cruzime, boală și moarte. Cum au ajuns aceste fenomene negative în lume? Deși Dumnezeu i-a avertizat pe oameni cu privire la consecințele neascultării (Geneza 2:17), omul a abuzat de libertatea care îi fusese acordată și s-a ajuns la un eveniment decisiv în timp și spațiu: căderea în păcat. De atunci încolo a fost aplicată legea păcatului – «Plata păcatului este moartea...» (Romani 6:23) – iar omul a trebuit să moară. Dacă rămânem în acest «tren al morții», după încheierea vieții pământești suntem pierduți veșnic. Însă Dumnezeu nu vrea așa ceva, ci El

ne-a deschis o cale care duce la o viață cu Dumnezeu, la viața veșnică.

O comunicare îmbucurătoare

Dumnezeu îi comunică omului: «Eu am un plan cu tine! Te iubesc! Nu mai fugi de Mine! Îți ofer posibilitatea să Mă cunoști personal și Eu vreau să îți ofer viața veșnică».

Lucrul acesta nu este o promisiune goală. Pentru ca Dumnezeu să poată face oferta aceasta a trebuit ca El să-Și jertfească pe propriul Său Fiu. A trebuit să-L dea pe mâna oamenilor de rând, care apoi L-au chinat și L-au răstignit pe o cruce de lemn. Isus Cristos a fost gata să aducă această jertfă mare, știind că El – și numai El – putea să ne scape prin ea de pierzarea noastră veșnică. Dumnezeu a hotărât să-L pedepsească pe El pentru toate greșelile oamenilor, adică pentru indiferența lor față de El, pentru toate gândurile, planurile și faptele lor rele.

Un Dumnezeu drept

Dumnezeu nu este gata să tolereze în tăcere toate josițiile. El nu trece totul cu vederea, fără a pedepsi! Vina este întotdeauna pedepsită: «...oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata...» (Evrei 9:27). Aici trebuie deosebite două cazuri. Pentru cel care crede în Domnul Isus, Dumnezeu vede pedeapsa ca deja împlinită. Pentru cel care-L ignoră, pedeapsa îl așteaptă.

Biblia spune: «Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii; ci are o îndelungă răbdare pentru voi, și dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință» (2 Petru 3:9).

Ce trebuie să facem ca să nu fim pedepsiți ne explică Biblia în alt loc: «Oricine crede în El [Isus] nu va fi dat de rușine. Fiindcă oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit». (Romani 10:11+13). Conform cuvântului, toți aceia care vin la Cristos, sunt scăpați de judecată: «Adevărat, adevărat vă spun, că cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel care M-a trimis are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață» (Ioan 5:24).

O ofertă favorabilă

Te sfătuim să faci tocmai aceasta și să primești oferta lui Dumnezeu. Cheamă Numele Domnului, adică roagă-te Domnului Isus Cristos. Poate vei spune: Cum să mă rog, dacă eu nu am vorbit niciodată cu El? Ca ajutor, vrem să îți dăm un model de rugăciune liberă:

«Doamne Isuse Cristoase, am înțeles acum că nu pot sta cu vina vieții mele înaintea Ta și a Dumnezeului celui viu. Dar Tu ai venit în lumea aceasta spre a mântui pe cei păcătoși. Moartea Ta pe cruce a fost prețul prin care eu am primit iertarea. Viața mea este înaintea Ta ca o carte deschisă. Tu îmi cunoști toate greșelile, orice îndemn greșit al inimii și indiferența mea totală față de Tine de până acum. Te rog, iartă-mi toată vina și îndepărtează de la mine ceea ce nu-Ți este plăcut Ție. Îți mulțumesc pentru că Tu faci lucrul acesta chiar acum. Tu ești Adevărul în persoană, de aceea eu mă bazez pe promisiunile cuvântului Tău. Te rog, Doamne, să intri în viața mea. Condu-mă pe calea pe care vrei să mi-o arăți prin citirea cuvântului Tău și prin călăuzirea în viață. Știu că m-am încredințat Ție, Păstorul cel Bun, care are numai

gânduri bune față de mine. De aceea vreau să-Ți încredințez Ție toate domeniile vieții mele. Dă-mi putere să o rup cu comportarea mea păcătoasă de până acum. Iar dacă mai greșesc câteodată, fă-mă să văd că am greșit și să-Ți pot mărturisi Ție imediat. Dăruiește-mi deprinderi pe care Tu să le poți binecuvânta. Schimbă gândul meu față de Tine și față de oamenii cu care am de-a face zi de zi. Dă-mi o inimă ascultătoare de Tine și deschide-mi Biblia spre a înțelege pe deplin cuvântul Tău. Vreau să Te recunosc pe Tine ca Domn și să Te urmez. Amin».

Dacă această rugăciune – sau așa cum o formulezi tu singur – vine sincer din inima ta, atunci ai devenit un copil al lui Dumnezeu: «Dar tuturor celor care L-au primit [pe Isus Cristos], adică celor care cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu ...» (Ioan 1:12). Așa începe viața din plin pe care ți-a promis-o Dumnezeu. Și ai parte și de viața veșnică. Tot cerul se bucură împreună cu tine, pentru că te-ai întors la Isus Cristos, căci în Luca 15:10 se spune: «Tot așa vă spun că este bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un singur păcătos care se pocăiește».

Tot așa am procedat și noi, și am vrea să îți dăm câteva sfaturi, ca să nu fii dezamăgit la începutul vieții de credincios:

1. Începe să citești zilnic în Biblie, spre a afla voia lui Dumnezeu. Biblia este singura carte autorizată de Dumnezeu. Citirea acestui cuvânt este hrana necesară pentru viața ta nouă. Cel mai bine începi cu una din evanghelii, iar dintre ele cu cea după Ioan.

2. Vorbește zilnic cu Dumnezeu și cu Isus Cristos în rugăciune. Prin aceasta vei câștiga multă putere și rugăciunea te va schimba. Poți să Îi spui Lui toate lucrurile vieții zilnice – griji și bucurii, planuri și intenții. Mulțumește lui Dumnezeu pentru toate lucrurile pentru care ai un îndemn. Prin citirea Bibliei și prin rugăciune se formează un «circuit spiritual» care este foarte important pentru viața de credință.

3. Caută și întreține conștient contactul cu alți credincioși. Un cărbune aprins, scos din foc se stinge foarte repede. Și dragostea noastră pentru Isus se va răci, dacă focul ei nu este întreținut prin părțasia cu ceilalți credincioși. Frecventează de aceea o adunare care are ca bază Biblia; și participă la lucrarea acesteia. O adunare bună, vie, unde se crede toată Biblia este o condiție necesară pentru calea noastră de credință și pentru o creștere sănătoasă în credință.

4. Prin citirea Bibliei vei găsi multe instrucțiuni ajutoare pentru toate domeniile vieții, cât și felul cum să te porți față de Dumnezeu. Practică tot ce ai înțeles din cuvântul lui Dumnezeu și vei avea parte de o mare binecuvântare. Noi nu putem mărturisi mai bine dragostea noastră față de Domnul decât prin aceea că-I suntem ascultători: «Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui» (1 Ioan 5:3).

5. Spune și altora ce importanță a căpătat pentru tine Isus Cristos. Mulți oameni nu au primit încă evanghelia salvatoare; ei au nevoie de modelul nostru de viață ca mărturie. Acum poți fi și tu un lucrător al lui Dumnezeu.

Ne bucurăm împreună cu tine, dacă te-ai întors conștient/ă la Isus Cristos și astfel ai fost primit/ă de Dumnezeu.

Werner Gitt și Karl-Heinz Vanheiden

Anexă

Cuvintele fără corespondent clar în limba română – numele au fost preluate/traduse din limba germană

<i>Accipiter nisus</i>	uliul, păsăresc
<i>Aeschna cyanea</i>	libelula mozaic
<i>Aeshnidae</i>	libelule anisoptere
<i>Anax imperator</i>	libelula regală mare
<i>Anisoptera</i>	libelule mari
<i>Anthonomus pomorum</i>	molia mărului
<i>Aphidina</i>	păduchi de plante
<i>Balaena mysticetus</i>	balena groenlandeză
<i>Balaenoptera eden</i>	balena Bryde
<i>Balaenoptera musculus</i>	balena albastră
<i>Balaenoptera musculus brevicauda</i>	balena albastră pitică
<i>Balaenoptera physalus</i>	balena finlandeză
<i>Balaenopteridae</i>	balene brăzdate
<i>Berardius</i>	balena neagră
<i>Calopterigidae</i>	libelule pompoase
<i>Caperea marginata</i>	balena pitică
<i>Chalocolestes viridis</i>	libelula de pajiște
<i>Coenagrion</i>	libelula azurie sau Linden
<i>Coenagrion puella</i>	libelula azurie cu potcoavă
<i>Coenagrionidae</i>	libelule siluete
<i>Cordulegasteridae</i>	libelule de izvor
<i>Corduliidae</i>	libelule de smarald
<i>Crocothemis erythraea</i>	libelula roșie sau Scarlet
<i>Delichon urbica</i>	rândunica

<i>Elateridae</i>	gândacul rapid
<i>Escherichia coli</i>	bacilul coli
<i>Eschtrichtiidae</i>	balenele cenușii, familie
<i>Eschtrichtius robustus</i>	balena cenușie
<i>Eubalaena australis</i>	balena australiană
<i>Eubalaena glacialis</i>	balena polară
<i>Eubalaena japonica</i>	balena japoneză
<i>Gomphidae</i>	libelule de râu
<i>Hyperoodon ampullatus</i>	balena nordică
<i>Ischnura pumilio</i>	libelula neagră
<i>Leptonychotes weddelli</i>	libelule de pipirig
<i>Lestes sponsa</i>	libelula de pipirig obișnuită
<i>Lestidae</i>	libelule de pipirig, familie
<i>Leucorrhinia caudalis</i>	libelula cu coadă mare
<i>Leucorrhinia pectoralis</i>	libelula cu torace gros
<i>Libellulidae</i>	Anisoptere, familie
<i>Mecistogaster lucretia</i>	Mecistogaster lucretia
<i>Megaptera novaeangliae</i>	balena cu cocoașă
<i>Melolonotha vulgaris</i>	cărăbuș
<i>Monodontidae</i>	Delfinapteride, familie
<i>Mystacoceti</i>	balene cu fanoane, subordin
<i>Odonata</i>	libelule
<i>Olatycmnemis pennipes</i>	libelula cu picioare albe
<i>Orcinus orca</i>	balena ucigașă
<i>Orthetrum cancellatum</i>	săgeata albastră
<i>Phocoenidae</i>	porci de mare, familie
<i>Pholadacea</i>	scoică ce-și sapă gaura în piatră

<i>Photoblepharon palpebratus stein, anomalopidae</i>	peștele lanternă
<i>Phrixothrix</i>	cărăbușul brazilian
<i>Phyrophorus</i>	cucuju
<i>Physetridae</i>	Fiseteride, familie
<i>Somatochlora metallica</i>	libelule de smarald
<i>Suncus etruscus</i>	șoarece mic
<i>Sympetrum vulgatum</i>	libelula de stepă
<i>Tortrix viridana</i>	molia verde a stejarului
<i>Tursiops truncatus</i>	delfinul mare săritor
<i>Ziphiidae</i>	balene cu cioc, familie